

**DŽEK
SLEJD**

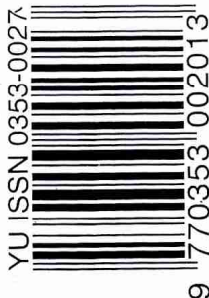
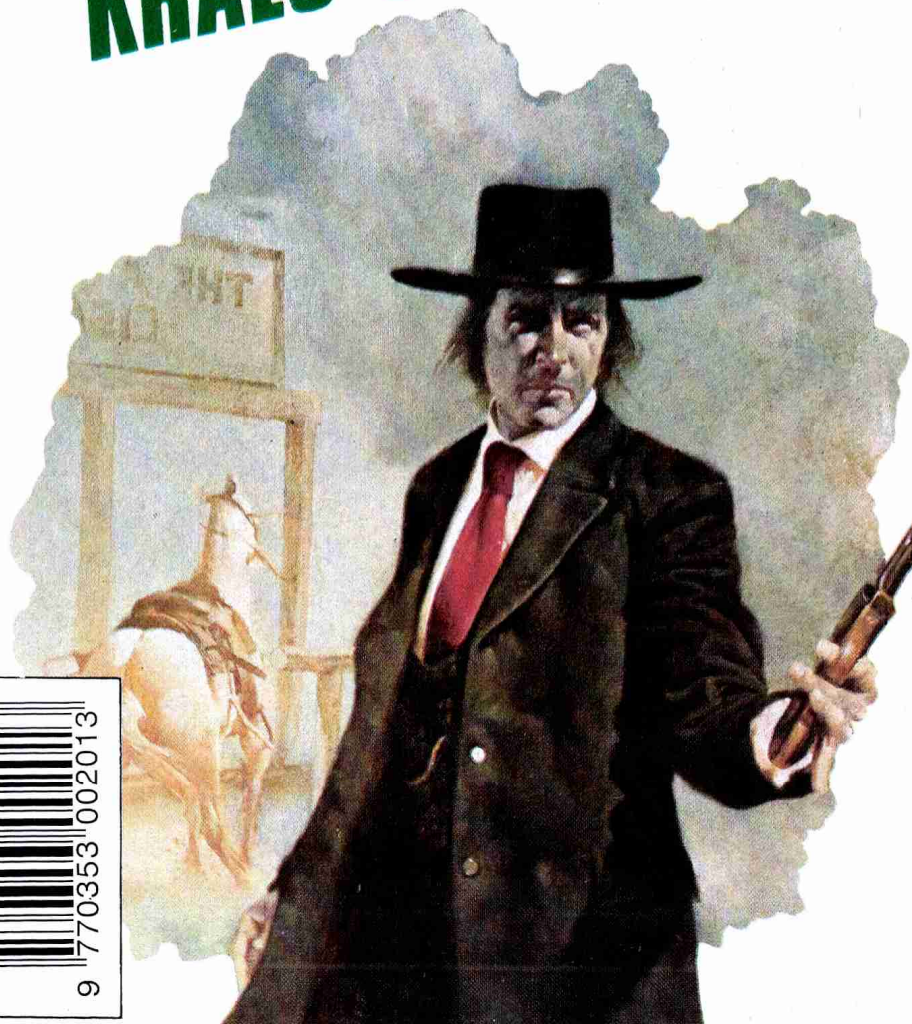
**BROJ
134**

ŠEJN

**CENA
7 DINARA**

**EDICIJA
DOK
HOLIDEJ
VANREDAN
BROJ**

KRALJ SAN ANTONIA

BROJ 134

Džek Slejd

KRALJ SAN ANTONIA

FORUM*MARKETPRINT

EDICIJA VESTERN ROMANA

ŠEJN

Broj 134

Glavni i odgovorni urednik
Slavko DRAGINČIĆ

Urednik
Zorka ČIRIĆ

Naslov originala
Jack Slade
THE KING FROM SAN ANTONIO

Recenzija
Čamila KULINOVIĆ

Prevod i adaptacija
Čamila KULINOVIĆ

Lektor
Svetlana ŠIMUNOVIĆ

Tehnički urednik
Đorđe JOVANOVIĆ

Naslovna strana
Ferenc BARAT

Korektori
Julijana BUZOGANJ-KARDOŠ
Ida ČEKIĆ

Štampa 27. VI 1990.
Tržište 16. VII 1990.

Izdaje DIP „FORUM-MARKETPRINT“, Novi Sad, Radnička 32
Štampa NIŠBO „FORUM“ OOUR „ŠTAMPARIJA“, Novi Sad, Vojvode Mišića 1
Glavni i odgovorni urednik: Slavko DRAGINČIĆ; Urednik: Zorka ČIRIĆ
Naslov originala: Jack Slade – THE KING FROM SAN ANTONIO
Copyright: 1976. by Towe Publications INC, prema ugovoru sa GPA iz Minhena.
Sva prava se zadržavaju, uključujući prava na reprodukovanje ove knjige u celini, ili delimično, ili na bilo koji drugi način.
Godišnja pretplata za inostranstvo u stranoj valuti: Austrija 135 ATS; Austrija 12 AUD; Francuska 68 FRF; Švedska 68 SEK; SR Nemačka 20 DEM; Švajcarska 18 CHF; SAD 12 USD. Uplate slati na devizni račun: PANONSKA BANKA D.D. Novi Sad, 65700-620-219-1261 FORUM-MARKETPRINT Novi Sad uz obaveznu naznaku: Pretplata za „Šejn“.
Oslobođeno osnovnog poreza na promet, mišljenjem Pokrajinskog sekretarijata za obrazovanje, nauku i kulturu SAP Vojvodine, br. 413-12/79. od 28. II 1979. godine.

Larma je bila neopisiva. Šejn je imao muke da obuzda svog sivca, da ga drži pod kontrolom. Trgovačka ulica bila je do te mere prepuna kola i pešaka da je bilo veoma teško proći. Transparenti su krasili zidove kuća i bili zategnuti visoko preko ulice. Uskoro su predstojali izbori za kongres SAD. Kao i u celoj zemlji i ovde u San Antoniu demokrati i republikanci stajali su jedan nasuprot drugome i pokušavali da utiču na birače da glasaju za njih.

Šejn se teško probijao kroz gomilu. Odjednom se uz njega stvoriše kola visokih točkova za prevoz robe u koja su bila upregnuta dva vola. Vozač je stajao i sav zajapuren sa svog kočijaškog mesta vikao na jednog Kineza koji mu se našao na putu sa svojim ručnim kolicima. Kinez nije bio kriv, jer je i njemu jedan jednogpreg presekao put. Šejn ugleda kočijaša kako se maše biča. U tom trenutku se čuo prasak koji je nadmašio svu galamu u trgovačkoj ulici. Bila je to prangija. Šejn je krajičkom oka registrovao da su dva derana hitro zamakla iza ugla obližnje kuće. Taj prasak je kod volova izazvao pravu paniku. Vozač je vikao koliko ga je grlo nosilo. Bacio je bič i dokopao se uzdi. No, volove više ništa nije moglo da zaustavi. Kinez je vrisnuo jer su ga volovi samo za dlaku promašili rogovima. No, u sledećem trenutku, teška zaprežna kola su formalno smrskala ručna kolica Kineza sa kojih su poleteli paketi sveže opranog i ispeglanog rublja. Sve je palo u prašinu i pod kopita volova.

Šejn se nagnuo preko sedla i uhvatio Kineza za jaku.

Podigao ga je u sedlo svog sivca koji je uspeo da izmakne pobesnelim volovima.

Ljudi su zastali na pločniku, počeli su bezglavo da beže. Vozaču teških zaprežnih kola je posle dužeg vremena uspeo da koliko-toliko umiri životinje. Tek tada je Šejn pustio Kineza na zemlju. Nesrećniku su oči bile razrogačene od straha. Teturajući se, pošao je prema svojim kolicima koja su volovi pretvorili u iverke. Pokušavao je da iz prašine izvuče ono što je preostalo od paketa sa rubljem. Šejn obode konja i nastavi put. Preko ramena je video da Kinez gleda za njim, verovatno da mu zahvali što ga je spasao od razbesnelih volova. Nije se, međutim, osvrtao na Kineza niti je zastao. Išao je pravo u hotel „Menger“ u kojem mu je sedma brigada rezervisala sobu. Voleo je atmosferu ovog grada. San Antonio je imao svoju, špansku prošlost koje se nije odricao. To je, uostalom, ovom gradu davalo neko posebno obeležje, pečat kakav nije imao ni jedan grad u Teksasu.

Razmišljao je o zadatku koji ga je i doveo u ovaj grad. U Vaku je zatekao obavest da istog dana krene za Ostin gde ga očekuje po-

srednik iz sedme brigade koji treba da mu preda koverat sa svim informacijama vezanim za posao u San Antoniu. Šejn je utovario svog sivca u stočni vagon i odmah nastavio put iz Ostina. U vozu je pročitao uputstva vezana za zadatak koji treba da obavi. Sadržaj ga nije obradovao, naprotiv. Zadaci te vrste upleteni u politiku bili su mu mrski kao kuga. Doista, nije bilo zadovoljstvo uranjati u kaljugu korupcije i borbe za vlast. Ovog puta će čak imati posla sa jednom posebnom vrstom političara. Ime mu je Big True Žiro. Bio je nekrunisani kralj San Antonia a njegova porodica pripadala je jednoj od najstarijih u gradu. Otac i deda tog političara pali su u borbi za Alamo.

Šejn nipošto nije čeznuo za tim da upozna tog despota. Nije, međutim, imao drugog izbora. Žiro se obratio Vašingtonu za pomoć. Verovatno mu prvi put u životu nije uspjelo da stvari uredi sam. Pre jedne sedmice je sedamnaestogodišnja kći Big True Žiroa bila oteta. Koliko je Šejnu do tada bilo poznato, otmičar nije još stupio u vezu sa Žiroom.

Što se smeštaja tiče, Šejn je bio sasvim zadovoljan. Sedma brigada nije dozvolila da oskudeva. No, verovatno će ti troškovi pasti na teret Žiroa. Hotel „Menger“ je bio prvoklasan. U njemu su noćivali s jeseni i proleća veliki stočari koji su gonili goveda na sever, a u ostalo vreme, bezmalo isključivo, teksaški bogataši, koji su hteli da bar jednom u životu obidu gradove svoje države: Ovog puta je Šejn uživao u prvoklasnoj usluzi hotela. Sve je vrvelo od posluge koja je formalno gostima čitala želje iz očiju. Kao prvo, Šejn je sebe častio toplom kupkom, a onda ga je hotelski berberin obrijao i ošišao. U međuvremenu mu je odeća bila očišćena i ispeglana. Potom se uputio u bar u kojem je sve blještalo od mesinga i biljurnih ogledala. Za šankom je naručio viski koji mu je upravo doturio blazirani barmen. Prihvatio je čašu i pogledom prošao po baru. Ništa mu nije promaklo, pa ni to da ga mnogi pogledi prate. Verovatno u „Menger“ hotelu nije uobičajeno da se kreće bez žaketa i sa opasanim revolverom. Nije obraćao pažnju na druge ljude. Zagledao se u veliko ogledalo iza šanka, a kada je primeo čašu ustima i ispio viski, primetio je visokog, vitkog čoveka odevenog u crno, koji je upravo ušao u bar. Došao je pravo sa trga Alamo. Nije samo delovao opasno, on je to i bio. Šejn ga ovde nije sreo prvi put. Zvao se Nik Kvindaro, po zanimanju revolveraš. Iznajmljivao je svoje oružje onom ko ponudi najviše. Koliko je Šejnu bilo poznato, Kvindaro do sada nije došao u sukob sa zakonom. Tokom ovih godina koliko se nisu videli, revolveraš se gotovo uopšte nije izmenio. Samo je lice kao od impregnirane kože imalo nešto više upale obraze, a crne oči su još izrazitije podsećale na one ptice grabljivice, kojima ne može promaći ništa.

Revolveraš se jedva primetno trgao, pošto je otkrio Šejna za šankom. Oklevao je načas, a onda laganim, mekim koracima pošao prema njemu. Šejn se nije okretao. I dalje je gledao u ogledalo čak i onda kada je Kvindaro stao uz njega, spustio šešir na šank i pucnuo prstima.

Barmen je odmah poslužio Kvindara, iako je upravo spremao

piće drugim gostima. Stavio je čašu pred revolveraša i iz tamne trbušaste boce natočio piće. Šejnu nije promaklo da je u pitanju stara meskikanska rakija. Pogledi su im se sreli u ogledalu. Na Šejnovim usnama zaigra jedva primetan osmeh. Okrenuo se prema revolverašu tek kada ga je ovaj direktno osmotrio.

– Zdravo Kvindaro, već dugo se nismo videli. Već sam pomislio da su te negde obesili.

Na mršavom licu revolveraša nije zaigrao ni jedan mišić.

– Zakon nema nikakav povod da me kažnjava. – Očigledno nije Šejnove reči shvatio kao uvredu.

– Pa, moglo se dogoditi da si omaškom načinio neku grešku!

– U mom poslu se ne mogu potkradati greške – kazao je revolveraš i prineo čašu ustima. Piće je bilo jako, da je to čak Šejn mogao da oseti. – Nego, šta te dovodi u San Antonio Šejne?

Nije odgovorio Kvindaru, nego postavio pitanje:

– Za koga radiš trenutno? Za Big True Žiroa? Bila je to nasumce izrečena pretpostavka, ali je po Kvindarovoj reakciji shvatio da je pogodio usred mete.

Bezmalob se moglo videti kako revolveraš napregnuto razmišlja. Sitne, crne oči su mu blistale. Hteo je nešto da zausti, ali se predomislio i samo potvrdno klimnuo glavom. Posle nekoliko trenutaka se oglasio.

– Ti si čovek kojeg Žiro očekuje! – Pre je to bio zaključak, nego pitanje.

Šejnu osmeh nije silazio s lica.

– A ti si ovde da me odvedeš k njemu?

– Da, prokletstvo! Mi smo očekivali predstavnika vlade koji bi Žirom mogao da savetuje ono na šta se može osloniti. Revolveraš mu, doista, nije potreban. Ima najboljeg koji se može dobiti za novac. Od kada to radiš za Vašington, Šejne? Uvek sam mislio da se oni ne upuštaju u poslove sa bivšim banditima.

Šejn se nije obazirao na Kvindarov protivudarac. Jedino mu se nije dopala činjenica da Big True Žiro nema nikakvih tajni pred plaćenim revolverašem. Ako bi Kvindaro obznanio da Šejn odnedavno radi za zakon, a posebno još za Vašington, mogao bi da otpiše saradnju sa sedmom brigadom.

Kada je Šejn spustio dolar na šank barmen nije ni pokušao da načini pokret koji bi značio da mu vrati ostatak. Prosto je zahvalio i to je bilo sve. Šejn nije hteo da raspravlja o tome i skreće pažnju na sebe. Kvindaro ispi svoju rakiju.

– O kej, hajdemo. Big True te očekuje još od dolaska popodnevnog voza. Bolje bi bilo da si ga potražio odmah. Vraški je ljut.

Šejn na to samo sleže ramenima.

– On hoće nešto od mene a ne ja od njega, Kvindaro.

Revolveraš pođe ne plativši. To barmenu uopšte nije smetalo. Zamalo i Šejn nije tražio nazad svoj dolar. U svakom slučaju, ubuduće će zahtevati da njegovi troškovi u gradu idu na teret Žiroa. Krenuo je za Kvindarom na trg Alamo. Revolveraš je prišao jednoj zatvorenoj kočiji i pridržao Šejnu vrata. Seo je nasuprot njemu i tokom vožnje nije progovorio ni reč.

Šejn je posmatrao palme i negovane travnjake i rundela na Vojnom trgu i odmah odgonetao gde se nalazi. Stara guvernerova palata između dve široke bila je jedna od malobrojnih očuvanih kuća španskih plemića koji su pre pola veka bili gospodari Teksasa. Sledio je Kvindara koji je prilazio ulazu bleštavo okrećene kuće. Nad ulazom se nalazio grb Habzburgovaca i ispisan broj 1749. Revolveraš je lupio zvekirom. Posle izvesnog vremena je Crnac otvorio levo krilo kapije. Kvindaro prođe mimo njega ne obraćajući pažnju. Šejn ga je pozdravio klimanjem glave i obreli su se u ogromnom predvorju. Delovalo je doista veoma impresivno sa podom od raznobojnih kamenih pločica, starim španskim nameštajem i velikim uljanim slikama na okrećenim zidovima.

– Šta čekaš? – pitao je Kvindaro, stojeći uz zavojite stepenice koje su vodile na prvi sprat. Iza vrata pred njim kojim je stajao revolveraš čuli su se glasovi. Delovali su, istina, prigušeno, ali se već po tonu moglo zaključiti da nije u pitanju baš ljubazan razgovor. Kvindaro je časak dva oklevao, a onda kucnuo na vrata. Glasovi su utihnuli.

– Slobodno!

Kvindaro otvori vrata ali ostade da stoji na njima.

– Doveo sam čoveka iz Vašingtona, Big True.

– Unutra s njim! Zagrme Žiro.

Revolveraš se izmače i propusti Šejna. Nalazili su se u prostranoj sobi visoke tavanice zaštićene gredama. Zidovi su bili zaklonjeni policama, od poda do tavanice, punih knjiga. Ispred prozora nalazio se džinovski pisači sto sa gomilama hartije. Sve je to Šejn zapazio u nekoliko sekundi. Pogled je uperio na ženu koja se levom rukom oslonila na ivicu pisaćeg stola i izazivački isturila kuk. Na taj način se i tkanina oko izreza njene bluze nabrala i otkrivala pogledima baršunastu kožu i delimično grudi. Pogledi im se ukrstiše. Žena je bila prava lepotica. Bujna, kovrdžava kosa boje bakra uokviravala je njeno lepo oblikovano lice koje su krasile krupne srneće oči i crvene sočne usne. Bujno telo nije mogla da prikrije duga suknja, što i nije bila namera riđokose. Šejnu je na trenutak zastao dah. Međutim, ispred žene se isprečila krupna gruba prilika i odmah ga otreznila. Šejn je sada usredsredio pažnju na muškarca.

Prizor baš nije očaravajući: debelo lukavo lice, dvostruki podbradak, a glava uokvirena bujnom sedom kosom, kao da je bila direktno nasadena na trup, bez vrata. Pogled sitnih svetlih očiju kao usađenih u salo, odavale su čoveka punog energije i veoma dinamičnog. Čovek pruži Šejnu ruku vlažnu i meku, ali je stisak bio snažan.

– Ja sam Big True Žiro kazao je gromkim glasom. Vi znate o čemu se radi? Kako vam je ime?

– Šejn. U Ostinu su me obavestili da su vam pre nedelju dana banditi oteli kćer.

Govoreći to, Šejn je osetio neodoljivu potrebu da dlan krišom obriše o unutrašnju stranu džepa pantalona. Uto mu se domaćin obrati:

– Drugačije sam vas zamišljao. Ne izgledate mi kao neko ko radi za ministra pravosuđa.

– On je revolveraš kojeg je ranije jurila „Vels Fargo“ kompanija poternicama širom zemlje, Big True – dobacio je Kvindaro, naslonjen leđima na vrata.

Žiro nije skidao pogled sa Šejna.

– Šta vi kažete na to?

Šejn se osmehnu.

– Ja ne pitam šta ste vi Kvindaro radili ranije – uzvratio je nemarno. – Dobio sam nalog da vam pomognem. Ukoliko vam se nešto na meni ne dopada, samo recite, odmah ćete me se osloboditi. Možda bi to čak bilo bolje, jer mi vi niste baš mnogo simpatičniji od Kvindara.

Debelo lice političara dobilo je purpurnu boju. Očigledno, nije navikao na takve odgovore. Žena se tiho nasmeja što je Žiroa razbesnelo još više. Za trenutak je izgledalo da će Šejna izbaciti istog časa, ali se veoma brzo pribrao i prividno smirio.

Huknuo je još dva tri puta, a onda pokazao na stolicu ispred pisaćeg stola.

Šejn je sada, pošto je Žiro obišao sto i zavalio se u naslonjaču mogao da vidi ženu. Bila je vraški privlačna. Još jednom se potvrdilo Šejnovo životno iskustvo po kome novac i moć privlače žene kao svetlost mušice.

– Liza je nestala pre osam dana! Zbog čega se ta kopilad koja su je otela ne javljaju?

– Zbog čega ste tako sigurni da je devojka oteta?

– Moja žena je videla kako Lizu uvlače u jednu kočiju – uzvratio je nabrašši čelo. Na trenutak je skrenuo pogled na ženu.

Znači, ova žena je čak udata za ovo pokretno brdo sala! Brak izgleda nije baš bio srećan.

– Nisam videla mnogo. Bio je mrak a svetiljke sa ulaza nisu dovoljno jake, njihova svetlost ne doseže do ulice Doloroza. Liza je vikala i otimala se. Kočija je već otišla kada su ljudi shvatili o čemu ja to vičem, zbog čega zovem u pomoć.

Šejn ponovo pogleda Žiroa.

– Šta očekujete od mene gospodine Žiro? Najverovatnije nema nikakvih indicija, jer biste već naložili Kvindaru da sredi otmičare.

Žiro se naže nad sto i levom rukom zakači nehotice gomilu papira koja polete sa stola. Nije obraćao pažnju na nju.

– Potreban mi je vaš savet Šejne. Kad tad će se razbojnici javiti i reći mi svoje uslove. Verovatno će tražiti mnogo novca. U Tek-sasu je bilo mnogo slučajeva otmica, a samo jednom se porodica videla ponovo žrtvu živu! Hteo bih da dobijem garancije da će se Liza vratiti živa, ako budem platio.

Žena se okrenula prema Žirou. Njene krupne oči su sevale gnevno.

– Ti si nečovečan, Big True siktala je – Liza je tvoja jedina kći, jedino dete, a ti se ponašaš kao da se radi o nekom predmetu. Ja, istina, nisam majka, ali bih učinila sve da je spasem.

– Dobro si to rekla Felicija – kazao je muž grubo. – Ti bi sve dala da možeš, ali ti nemaš baš ništa!

Dokopala je jednu kristalnu pepeljaru i za trenutak je izgledalo da će je baciti na njega. Onda se odvojila od pisaćeg stola i krenula prema vratima. Kvindaro se izmače da bi je propustio.

Kada su se vrata za Felicijom zatvorila, Žiro je kazao:

– Ostavi me samog sa Šejnom, Nik!

Revolverašu se to nije dopalo ali se nije usudio da protivreči. Izašao je iz sobe i zatvorio vrata.

*

Političar je ponudio Šejnu cigaru i sam pripalio jednu.

– Ja svoju kćerku iskreno volim. Znam da ne mogu dobiti garancije da ću Lizu videti ikada živu, čak i kada budem platio uce-
nu. To me užasno žesti. I ne samo to: poslednjih nedelju dana sam intenzivno razmišljao i došao do zaključka da iza otmice stoji neko ko hoće da me politički uništi.

Šejn iznenađeno podiže obrve.

– Mislio sam da će otmica imati upravo obrnuto dejstvo. Ljudi će vas sažaljevati i glasati za vas.

Žiro odmahnu glavom.

– Znam da ovo zvuči krajnje neverovatno, Šejn. No, ja sam se u životu uvek do sada mogao oslanjati na svoj instinkt. A taj instinkt mi govori da nije u pitanju obična, razbojnička otmica. Zna-
te šta još, moje predosećanje mi govori, iako Lizu naravno volim, da nemam razloga za brigu.

– Liza je dete od vaše prve žene?

– Ne, ona je vanbračno dete. Tada sam već bio oženjen Felicijom. No, to nema veze sa ovim slučajem.

– Sumnjate li u nekoga?

Žiro se nasmeja grohotom.

– Zar me to pitate? Zar niste pogledali oko sebe kada ste stigli u San Antonio.

– Šejn potvrdi.

– Nailazio sam na ime Klejtona Denhama češće nego na vaše.

Klejton je vaš demokratski suparnik. Mislio sam da nemate od čega da strahujete. Ili možda poslednjih godina niste dovoljno podmazivali značajne ljude u gradu?

To političara uopšte nije uvredilo. Samo je odmahnu glavom.

– Denham je opasan, iako mi kao politički protivnik nije do-
rastao. Izgleda vraški dobro i otkrio je neke stvari tamo gde su mo-
ji saradnici počinili greške. Bez obzira na to, glatko bi izgubio iz-
bore, uveren sam. Međutim, ne mogu da odagnam uverenje da je
upravo otmica vezana za Denhama, da me uoči samih izbora do-
stigne i pretekne.

– Možda doista premalo mislite na svoju kćerku? – upitao je Šejn.

Žiro se naže još više nad pisači sto. Njegove male oči su sevale gnevno.

– Ako je Kvindaro doista kazao istinu o vašoj prošlosti, možda je trebalo da budem oprezniji. Po meni, imate suviše razumevanja za razbojnike.

Od svakog drugog bi Šejn za ovakve reči tražio poravnanje računa, međutim, Žiroove opaske ga se na neki način nisu doticale. Jedino mu je postao još nesimpatičniji. Bio je uveren da Denham, Žiroov politički protivnik nije još ni zagrebao površinu gliba koji okružuje ovog debelog kralja San Antonia. Za trenutak je bio obuzet željom da ustane i jednostavno ode. Međutim, vrata sobe se otvoriše i na njima se pojavi Kvindaro. Ispred njega je u sobu stupila Felicija, držeći komad hartije u ruci.

Prišla je pisaćem stolu. U očima kao da se ogledalo likovanje. Spustivši hartiju pred muža kazala je odlučno:

– Ako ne daš otkup za Lizu, napustiću te!

Šejn nije promaklo da je Žiro prebledео. Trenutak kasnije je eksplodirao:

– Prokleta kopilad! Ako veruju da ću im tih 100.000 dolara staviti u usta, silno su se prevarili! Neće se usuditi da Lizi učine nešto. Goniću ih i iseći svojeručno na sitne komade, ne zvao se Big True Žiro!

*

– Kakav si ti to čovek, Big True – kazala je Felicija Žiro.

Šejn je posmatrao sa strane. Potpuno je vladala sobom, samo su joj nozdrve podrhtavale. U njenim smeđim, srnećim očima nije se mogao videti izraz prezira, nego samo oprez kojim je očekivala muževljevu reakciju.

On se snažno odupro pesnicama o sto. Njegovo podbulo lice se zacrvenelo, a na slepoočnicama su mu se videle debele žile.

– To je zavera – urlao je. Hoće da me unište! Ja ću...

– Čak i da jeste zavera tvojih neprijatelja – prekinula ga je hladno – život tvoje kćeri bi mogao da ti bude važniji!

Big True se odjednom potpuno smirio. Nekoliko trenutaka je zamišljeno posmatrao svoju ženu.

– Ti se inače nisi baš naročito dobro slagala sa Lizom. Otkud sada takva materinska osećanja najednom, Felicija? Ili možda igraš neku igru sa mnom? Nemoj misliti da nisam primetio da na svakom prijemu onom prokletom kicošu šalješ tople poglede. Nemoj me izazivati! Nadam se da ti je jasno da ćeš u Teksasu biti onemogućena ukoliko te najurim.

Felicija je prebledela. Usne su joj drhtale. Pre nego što je uspela bilo šta da kaže Šejn je upitao:

– Mogu li da vidim poruku otmičara?

Big True ga pogleda pa posle kratkog oklevanja pruži preko stola poruku. Na njoj su pojedina slova i reči bile isečene iz novi-

na. Pisalo je: „100.000 dolara za Lizin život. Dalje isstrukcije sutra!“

Šejn se obrati gospođi Žiro.

– Odakle vam ta poruka?

– Dao mi je Džerom. To je naš crni sluga. Našao je cedulju kraj ulaznih vrata. Mora da je neko proturio spolja.

– Šta ćete preduzeti, Šejne?

Pripadnik sedme brigade je slegnuo ramenima.

– Nemam nikakvu tačku oslonca gospodine Žiro.

– Što ne odete Denhamu pristisnete mu cev revolvera na slepoočnicu i zapretite da ćete povući obarač ukoliko vam ne oda mesto gde su njegovi banditi sakrili Lizu.

– Da ste od takve akcije očekivali neki rezultat, odavno biste nahuškali svog revolveraša na Denhama.

Političar je zarežao, a onda mu je Šejn naglasio – Za mene je važno gospodine Žiro kako vi želite da se držite u celoj toj stvari. Imate li nameru da udovoljite zahtevu otmičara ili kategorično odbijate da platite otkup?

– Šta mi vi savetujete, Šejne? Možete li mi garantovati da ću Lizu videti živu ako budem platio?

– To ne može niko da garantuje, gospodine Žiro. Vaša oteta kćerka može biti za razbojнике opasan svedok ukoliko može da ih opiše. S druge strane...

– To je dovoljno! Svako ko me poznaje zna da će za mene slučaj biti okončan kada budem platio i ponovo video Lizu živu i zdravu.

Felicija je samo duboko uzdahnula i pored Kvindara koji je još uvek stajao na vratima izašla u predvorje. Big True je ispratio pogledom iz kojeg se videlo jasno da nema poveranja u svoju ženu.

– Malo ću se promovati po gradu i pogledati šta se zbiva. Zasada se ništa ne može učiniti. Treba sačekati da se otmičar javi ponovo.

– Trebalo bi doista da zgrabimo tog Denhama, Big True – kazao je Kvindaro. Na to se Šejn nasmejao.

– Gospodin Žiro ne želi samo da zadrži svoj novac i ponovo vidi svoju kćer živu i zdravu, nego i da pobedi na izborima.

Svetle oči političara Žiroa su zasijale. Nekoliko trenutaka je netremice posmatrao Šejna. Nije mu se dopalo što ga je ovaj prozreo i što je bio u stanju da razmišlja na način na koji on to čini.

Šejn se lako naslonio kralju San Antonia.

– Večeras ću vam se ponovo javiti gospodine Žiro. – Rekavši to, uputio se prema vratima ne udostojivši Kvindara ni jednim jednim pogledom. Feliciju Žiro nije više video, a na Šejnovo pitanje gde je ona, crni sluga je samo slegnuo ramenima.

Šejn je napustio guvernersku palatu s neugodnim osećanjem u želudcu. Najradije bih otišao u „Menger“ hotel osedlao svojih sivca i napustio San Antonio istog časa. Imao je, međutim, u džepu nalog sedme brigade. Šta god odlučio, imaće nevolje. Ipak, činilo se da ako ostane, nevolje će biti veće. Tiho je uzdahnio i ostao!

To mu je, uostalom bila sudbina.

Nije bilo teško naći Denhamovo boravište. Demokratski kan-

didat, politički protivnik Žiroa izabrao je za svoju izbornu kancelariju staru lepu zgradu iz meksikanskog vremena u ulici Vilita. U tom delu grada živeli su uglavnom Meksikanci. Njihov čovek bio je Klejton Denham koji im je obećao da će se u kongresu zauzeti da se sa svim građanima SAD postupa podjednako. Boriće se za ravnopravnost. Šejn se pitao ima li svrhe predočiti Denhamu sumnjičenja Big True Žiroa. Ako doista u tome nečeg ima, samo bi time upozorio Denhama. S druge strane, želeo je da upozna tog čoveka i stvori sliku o njemu.

Krenuo je kroz grad pešice. Prošao je pored stare katedrale svetog Ferdinanda, obišao gradsku većnicu u ulici Market i prešao reku koja je nosila isto ime kao i grad, nedaleko od ulice Presa. Nije mogao da se seti u kom trenutku je osetio da ga neko motri. Ulice su još uvek bile zakrčene ljudima, kolima i jahačima. Teško je bilo među tolikim pešacima, jahačima i onima koje su skrivala vrata kočija otkriti čoveka koji mu je izazvao takvo osećanje.

Ispred velike trgovine mešovitom robom nedaleko od velikog hotela zastao je i gledao u pravcu Denhamove glavne kancelarije. Sa velikog balkona visile su zastave, a parole prekrivale bezmalo ceo zid. Nije mogao da odagna osećanje da mu preti velika opasnost. Naprotiv, to osećanje se pojačalo iz časa u čas. Iz kuće na suprotnoj strani su ljudi nečujno izlazili, a zatim drugi ulazili. Niko od njih, činilo se, nije primetio niti uočio Šejna.

Bacio je nedopušten cigarilos u prašinu i malo više navukao šešir na čelo. Samo što je hteo da zakorači dole sa pločnika kada mu u oči upade jedva primetan pokret između dve kuće na drugoj strani ulice. Gotovo podsvesno je registrovao da bi taj duguljasti predmet mogao biti cev „vinčesterke“, a već se bacio u stranu. Još dok je padao na zemlju na drugoj strani je blesnulo. Tik uz njega se olovo zarilo u stub nastrešnice i odvalilo veliki komad drveta, veličine podlaktice koji je zakačio Šejnov obraz, a onda kao bačen džinovskom rukom odleteo do prečke za vezivanje konja ispred velike trgovine. Šejn se otkotrljao dalje u prašini glavne ulice. Ljudi su užasnuti vikali i pokušavali da se sklone i dokopaju sigurnosti. Nastao je pravi haos na ulici. Dve konjske zaprege su se međusobno splele, tako da su jedna kola, uspeła da se održe na samo dva točka uz opasnost da se prevrnu. Šejn je opet bio na nogama. Šešir je izgubio. Međutim taj „stetson“ ga nije brinuo, izvukao je revolver iz futrole i uputio se na drugu stranu ulice idući cik-cak.

Odjeknuo je drugi pucanj. Osetio je kako vazduh struji tik uz njegov vrat. Ta, kako je nekad u šali nazivao, promaja izazvala je u njemu gnev. Ubica očigledno usmerljen na njega, nije uopšte imao obzira, bilo mu je svejedno hoće li pogoditi nekog drugog, slučajnog šetača.

Resko njištanje konja ispunilo je vazduh. Šejn odgurnu u stranu jednog čoveka koji očigledno nije znao kuda da se skloni i zaštititi. Ugledao je senku između dve kuće i pucao u tom pravcu. Međutak je pogodio u zid kuće. Pucao je namerno mimo mesta gde je verovatno bio pritajen strelac iz zasede. Hteo je da ga dokopa živog.

Bez obzira što je pogodio zid kuće, metak nije promašio željeno dejstvo. Izazvao je strelca i izmamio napolje. Šejn pritrča prolazu između kuća. Nepoznati je upravo hteo da otvori uzana vrata u drvenom zidu s namerom da kroz njih umakne.

– Stoj! – viknuo je Šejn, spreman da ako treba metkom spreči da ide dalje, da pobegne.

Čovek se naglo okrete i Šejn ugleda bradatog Meksikanca. Držao je u desnoj ruci pušku podigao je i uperio cev na Šejna. U tom trenutku je cev Šejnovog revolvera bila upravljena u Meksikančevo rame. Pritisnuo je prst na obaraču spreman da načini samo još jedan pokret i pogodi strelca iz zasede u rame. Hteo je da ga onesposobi za borbu s tim da ovaj ne podlegne ranjavanju. U podsevti je registrovao neki pokret tačno iza svojih leđa. Istog časa je iz tog pravca odjeknuo pucanj. Hteo je da se baci u stranu, ali ga žestok udarac pogodi u potiljak. Osetio je kako mu revolver klizi iz ruke i čuo prasak pucnja. Našao se na zemlji i počeo da pljuje prasinu koja se uvukla u usta.

Neko ga je dokopao za grudi i pokušao da ga podigne. Oštar bol u glavi kao da je Šejnu pomogao da se osvesti i sredi misli. Kada je čovek iznad njega uspeo da ga digne na kolena naglo se okrenuo. Pogodio je revolverom žestoko nepoznatog u ruku. Bio je to udarac koji je naterao čoveka da gnevno zaurla. Najzad je stao na noge i pred sobom nadohvat pesnice imao je osobu koja kao da je sišla sa stranica nekog modnog kataloga.

– Pustite me – negodovao je čovek i zapljusnuo Šejna jakim mirisom parfema. Mora da se kupao u njemu.

Nije mu odgovorio ništa, nego ga je i dalje držao za revere. Pogled mu je odlutao do uzanog prolaza između dve kuće sve do drvenog zida na kome su se nalazila uzana vrata. Meksikanac nije umakao kroz njih, nego je ležao u prolazu zgrčen i držao u ruci pušku. Šejn mu nije mogao razabrati lice, ali je bio siguran da je strelac iz zasede mrtav.

Kicoš je pokušao da se oslobodi Šejnovog stiska. U glavnoj ulici se u međuvremenu okupio grdan svet. Prema izrazu njihovih lica nije mogao očekivati ništa prijatno. Šejn odgurnu od sebe kicoša. Sagnuo se da dohvati svoj revolver koji mu je za kratko vreme već drugi put ispao iz ruke. Nalickani čovek uzmače nekoliko koraka. Izgledalo je kao da želi da se izvuče iz opasne zone. Međutim, samo se izmakao da drugom čoveku načini mesto.

Šejn ugleda limenu zvezdu na kaputu visokog, plećatog i prilično mladog momka.

– Uhapsite ga šerife! – kazao je kicoš upirući kažiprst ukrašen prstenom na Šejna. – On je ustrelio onog Meksikanca tamo!

Čuvar zakona bio je vešt momak. Šejn nije uspeo ni da registruje kada je ovaj izvadio revolver iz futrole.

– Uhapšeni ste mister – kazao je odlučno.

– Zbog čega to?

– Čuli ste šta je mister Denham rekao.

Šejn razrogači oči od iznenađenja. Sada je tog kicoša gledao drugim očima, shvatajući da je dozvolio da spoljašnost obmane.

Bilo mu je jasno da mu se Denham prišunjaao s leđa i udario ga. To inače može da uspe samo malom broju ljudi. Osim toga mora da je Denham ustrelio Meksikanca. Međutim, nije imao kod sebe oružje.

Podozriv izraz političarevih očiju nije sad iznenadio Šejna. Da možda Big True Žiro nije opravdano sumnjičio ovog čoveka. Da li Denhamovi ljudi stoje iza otmice. Možda su saznali da je Žiro pribavio jednog stručnjaka iz Vašingtona? Da se ne bi izlagali riziku, možda su odlučili da ga odmah sklone s puta.

Šejn je znao da će Denham iskoristiti ovu priliku da održi neku vrstu izbornog govora ako bi došlo ovde na ulici do rasprave. Zbog toga je rekao krupnom momku sa zvezdom:

– Šta još čekate, šerife. Mislio sam da ste me uhapsili?

– Vi priznajete da ste ubili Meksikanca? – promrsi šerif.

– Ništa ja ne priznajem. Samo nisam raspoložen da raspravljam o tome sa vama ovde na ulici.

Čuvar zakona se zajapuri. Prišao je Šejnu i uzeo mu revolver iz ruke. Pogledom je potražio Denhama. Međutim, Žiroov politički protivnik bio je dovoljno mudar da ljudima na ulici ne pokazuje da čuvara zakona drži na uzici.

Šejn je prošao pored Denhama. Znao je da se šerifovska kancelarija nalazi u ulici Market. Nije se ni obazirao na šerifa kada je krenuo u pravcu kancelarije.

Na tremu Denhamove glavne izborne kancelarije ukrašenog zastvama, stajali su pomoćnici demokratskog kandidata. Bili su to ljudi sa štitnicima na rukavima i svilenim rozetama s američkim bojama na grudima. Bilo je i žena. Jednu od njih je poznavao. I ona je odmah prepoznala njega. Krv joj udari u obraze. Disala je tako duboko da je izgledalo da će joj velike, čvrste grudi otkinuti dugme na bluzi. Pune kao trešnja usne bile su joj lako otvorene, a tamne oči razrogačene.

Od tada je prošlo godinu dana. Bilo je to u Nju Orelansu. Šejn neće moći ni lako ni brzo da zaboravi vrele noći koje je proveo sa Ivonom Lokard. Nije bila jevtina. Međutim, hiljadu dolara koje je spiskao na nju u vrelim letnjim noćima, nikada nije zažalio. Tada je još nosila veoma dekoltovanu bluzu i raspuštenu kosu. Pundža kojom je sada obuzdavala kosu davala joj je na neki način strog izraz, što joj po Šejnovom mišljenju nije odgovaralo. Već je hteo da joj klimne glavom u znak pozdrava kada se naglo okrenula i ušla u kuću.

Izgledalo je kao da hoće da pobegne od njega ili od njihove zajedničke prošlosti.

Nije imao nameru da je kompromituje. Nastavio je put osećajući šerifov dah na potiljku. Mislio je da ne može škoditi da ima nekog u Denhamovoj blizini ko može da mu pribavi po neku informaciju.

Inače, šerif je vraški nervirao Šejna. Nije mogao nipošto da podnese da se neko muva oko njega, držeći uperen revolver. Kada mu je već prekipelo, naglo je zastao okrenuo se oko svoje ose i u ruci držao svoj revolver koji je upravo izvukao iz šerifovog opasa-

ča. Levom rukom je na prepad savladanog čuvara zakona uhvatio za zglob.

– Dajte to ovamo – kazao je hladno krupnom momku. Nastavićemo put hodajući jedan uz drugog. Čim stignemo u vašu kancelariju pošaljite nekog da obavesti Big True Žiroa da ste me uhapsili zbog toga što je Denham to hteo.

Šerif je disao teško. Ostao je uz Šejna kada je ovaj nastavio put.

– Uhapsio sam vas jer ste ubili Meksikanca! – kazao je muklo.

– Prvo i prvo, Meksikanac je pucao na mene iz zasede. A drugo, nije ga moj metak poslao u pakao.

Čuvaru zakona kao da je nestalo vazduha. Šejn se pitao ko je ovom žutokljuncu, kojem očigledno razmišljanje nije jaka strana, prikopčao na grudi šerifsku zvezdu.

– Ako ga vi niste ustrelili, ko je onda? – pitao je kroz stisnute zube.

– Denham me je udarcem oborio. Istog časa odjeknuo je pucanj. U padu sam pucao u zemlju. Osim Denhama, pored mene nije bilo nikoga.

Šerif odmahnu glavom.

– To vam niko neće osporaviti. Obavestiću Big True Žiroa, ali, kako ja vidim stvari, to vam neće pomoći.

– Da se kladimo!

Krupni momak pogleda Šejna iskosa ali ne reče ništa.

*

Šejna iz zatvora nije oslobodio Big True Žiro. Čovek sedme brigade je dobrovoljno dopustio da ga mladi šerif zaključa u ćeliju.

Nije mogao da veruje svojim ušima kada je poznao prijatan glas Ivone Lokard. Dopirao je iz šerifске kancelarije.

– Možete biti sigurni da ništa neću preduzimati a da o tome prethodno ne obavestim gospodina Denhama – kazala je lepotica. Govorila je veoma glasno, pa je Šejn pretpostavljao da to čini namerno da u zatvoru može da se razume svaka reč.

Šerif je mrmljao nešto. Čulo se kako svežanj ključeva zveckao. Nešto kasnije na vratima hodnika koji vodi u ćelije pojavio se šerif Valton. Ivona je išla za njim. Lako je pocrvenela kada su im se pogledi sreli. Nadao se da se Ivona Lokard kao i on seća žarkih noći u Nju Orleansu.

Valtonovo lice je bilo mračno. Očigledno je bio nesiguran i oklevao je. Zastao je dva koraka ispred ćelije i okrenuo se prema mladoj ženi.

– Bilo bi mi draže da mi to saopšti mister Denham lično, gospođo Lokard. Ne bih hteo da počinim neku grešku.

– Kada vam prenosim poruku i želju gospodina Denhama to je kao da vam on to lično saopštava, Valtone! Gospodin Denham je pogrešno procenio situaciju, jer mu je promaklo da je Meksikanac ispalio metak koji je bio namenjen gospodinu Šejnu!

Valton nabra obrve. Najverovatnije se pitao odakle ova žena zna ime zatvorenika. Rekao je glasno ono što ga je mučilo.

– Ja gospodina Šejna poznajem od ranije – objasnila je Ivona Lokard – i mogla sam da se uverim, sasvim osnovano, da on nije ubica.

Šerif steže usne i sleže ramenima. Bez reči je prišao rešetkama i otključao vrata.

– Ja, međutim, moram da sačinim izveštaj... – počeo je da uverava.

Ivona ga je prekinula nestrpljivo.

– Kasnije, Valtone – rekla je žustro, ne dajući dalje nikakva objašnjenja. Kratkim klimanjem glavom dala je Šejnu znak da pođe za njom u kancelariju. Već je stigla i do izlaza kada je primetila da Šejn ne ide iza nje.

– Moj revolver Valtone – kazao je Šejn čuvaru zakona.

Mrzovoljan i očigledno zabrinut čovek sa zvezdom otvori jednu od fioka svog pisaćeg stola i pruži Šejnu oružje. Ovaj ispita oružje, izbací dve čaure i iz pojasa izvadi dva metka da bi ih zamenio. Pojas mu šerif nije oduzimao. Klimnuo je šerifu glavom u znak pozdrava i kazao:

– Budite zadovoljni što se niste kladili, Valtone – Posle toga se pridružio Ivoni Lokard koja ga je čekala na tremu.

Pocrvenela je kada je stao pored nje i odmerio njeno divno telo od kojeg ljudima zastaje dah. Istina, tu lepotu nije mogao svaki muškarac da otkrije, jer je bilo sakriveno iza nešto preširoke i do grla zakopčane bluze i široke i dugačke suknje. Šejn je, međutim, dobro znao šta se ispod takve odeće krije.

– Zdravo Ivona – kazao je Šejn, nagnuo se i spustio poljubac na njen obraz. Ona uplašeno uzmače i poče da se obazire oko sebe kao da bi je neko mogao uhvatiti u nekoj nedozvoljenoj radnji.

– Dođi – kazala je prigušenim glasom – hajdemo negde gde bismo mogli da porazgovaramo neometano. – Glas joj je zvučao tako kao da baš nije oduševljena njihovim ponovnim susretom.

– Imam sobu u hotelu „Menger“ – obavestio je Šejn.

Odlučno je odmahnula glavom.

– Na prolazu Rio postoji mali restoran – promrmljala je – možemo tamo pojesti koji zalogaj i razgovarati.

Što se Šejna tiče, on bi se rađe sa neodoljivom Ivonom bavio nečim drugim, a ne razgovorom. No, očigledno, Ivona ne želi da ponovo doživi strasne trenutke koji su ih pre godinu dana povezivali. Klimnuo je glavom u znak pristanka. Išli su jedno uz drugo ulicom prema reci.

Restoran je bio okružen čitavim lukom palmi, a sa terase se prostirao romantični pogled na reku i niske kuće na drugoj obali.

Ivona je potražila mesto u nekoj niši u kojoj ne bi mogli da budu viđeni. Čutala je sve dok sa dobijenom narudžbinom kelner nije otišao u kuhinju. Tek tada se nagnula preko stola i uhvatila Šejna za ruku.

– Zbog čega si došao u San Antonio? – upitala je iznenada.

Posmatrao je mladu ženu nabranih obrva. Očigledno se nije

obradovala njegovom dolasku. U njenom glasu se naslućivao pri-
zvuk straha. Zanimario je njeno pitanje i umesto toga kazao:

– Promenila si se Ivona. Zbog čega prikrivaš svoje čari ispod tih
haljina koje pristaju nekoj sredovečnoj dami, matroni? Ti nipošto nisi
predodređena da budeš ženica koja stoji uz domaće ognjište.

Ivona se gotovo zagrcnula. Bilo je očito da o nečemu razmišlja
grozničavo. Kao da ni sama nije znala šta da mu kaže. Najzad je
udahnula duboko. Još uvek je držala Šejnovu ruku.

– Biću iskrena prema tebi, Šejne. U ime starih vremena u Nju
Orleansu. Tada sam doista bila jako zaljubljena u tebe. Još uvek si
mi drag, ali znam da nisi čovek spreman na ženidbu. Možda si u
pravu. Sada ovde igram ulogu koja je za mene potpuno nova. Ja,
na žalost, ne postajem mlađa, Šejne. Moram da potražim mesto na
kojem mogu da ostanem kada budem starija. Upoznala sam Den-
hama pre pola godine u Nju Orleansu. Doveo me je u San Antonio.
Sada radim u njegovom birou za izbornu kampanju, radim za nje-
ga! Hoće da se oženi samnom kada ostvari svoj cilj i za račun de-
mokrata uđe u kongres.

– Hm... – promrmlja Šejn. Posmatrao je Ivonu iskošene glave.
– Takva kakva jesi, sada ne izgledaš kao buduća supruga jednog
kongresmena!

– To još niko ne sme da zna. Klejton strahuje da bi u protiv-
nom njegovi politički protivnici počeli da kopaju po mojoj prošlo-
sti.

– Denham, verovatno zna da ti nisi svetica? Ili mu je tvoja pro-
šlost nepoznata, Ivona?

Šejn je možda malo preterao u svom ocenjivanju. Ivona je bila
jedna od najobožavanijih i najželjenijih žena koje su se u Nju Or-
leansu mogle dobiti za novac. Kada bi čovek hteo da bude podmu-
kao, mogao bi da je nazove skupom prostitutkom. To u svakom
slučaju nije smetalo Šejnu da oseća naklonost koju je prema ovoj
ženi gajio.

– Klejtonu je moja prošlost poznata. Ali, on isto tako zna da je
ona neopozivo ostala iza mene od kada sam s njim došla u San An-
tonio.

Šejn je posmatrao mladu ženu ispitivački. Zar je moguće da je
Ivona svoj zdrav razum ostavila zauvek u Nju Orleansu. Ako doi-
sta zna sve o njenoj prošlosti pre će se venčati s crnim đavolom ne-
go sa prostitutkom, ma koliko ona bila privlačna. Ukoliko bi to
učinio mogao bi odmah da uzme šešir s čiviluka i napusti političku
karijeru. Šanse da se ne sazna kakav je život Ivona vodila ranije
stoje u odnosu jedan prema hiljadu. Lepota Ivone Lokart bila je
poznata daleko van atara Nju Orleansa.

Šejn, međutim nije rekao ništa. Nije hteo da Ivoni razbija ilu-
zije. Istina će je ionako veoma brzo lupiti po glavi.

Kelneri su poslužili jelo. Čutali su dok se posluga nije udaljila.

– Da li te je Denham poslao u šerifsku kancelariju, Ivona?

Posmatrala ga je nekoliko trenutaka a onda odgovorila:

– Klejton je doista mislio da si ti ustrelio Meksikanca. Mislio
je da si mu za petama i da si ga likvidirao.

Šejn nabra obrve. Zbog čega ona govori tako nešto? Zar ga smatra glupakom, budalom? Konačno, mora da je Denham sam ustrelio Meksikanca. Jedini razlog bi za to mogao biti da ako plaćeni ili prosto nahuškani ubica ostane živ mogao bi da oda ko ga je podstakao da likvidira Šejna!

– Draga moja, Denham je ustrelio Meksikanca a ne ja! – pri tom se zagledao pravo u Ivonine oči. Otrpela je pogled i na licu joj se ogledalo iznenađenje. Odlučno je odmahivala glavom.

– Ne, nikako Šejne! – kazala je kategorično. – Klejton nikada ne nosi oružje. Udario te je i oborio kada je video da si uperio revolver na Meksikanca. Tvoj ga je metak pogodio, ubio! Možda to nisi više mogao svesno da registruješ. U međuvremenu je lekar izvukao metak iz Meksikančevog tela. Taj metak kalibra 38, a ti uvek koristiš svoj „remington“ kalibra 38. To, uostalom, mogu i sada da vidim.

– A čime me je to Denham udario?

– Pesnicom. Zar mi to ne veruješ? Klejton je izvanredan bokser. Ima izuzetnu snagu u svojim pesnicama, to svi tvrde!

Šejn je u životu doista imao prilike da stekne bogato iskustvo da bi mogo razlikovati da li ga je na zemlju poslala pesnica ili neki tvrdi predmet. Otvorio je usta i zaustio da kaže nešto da bi objasnio činjenice Ivoni. No, onda je shvatio da ona doista iskreno veruje u ono što govori. Denham je zaista dobro obradio.

– Zna li Denham ko sam ja?

Potvrdila je.

– Kazala sam mu da smo mi stari prijatelji.

– Dobri, stari prijatelji.

Ivona je doista pocrvenela. – Klejton nije ljubomoran na moju prošlost. Ja sam njemu verna, a samo to mu je važno.

– Pitala si me zbog čega sam došao u San Antonio. Kazaću ti otvoreno, Ivona. Radim za Big True Žiroa. Treba da otkrijem ko mu je kidnapovao kćerku.

Spustila je glavu trudeći se da izbegne njegov pogled. Videlo se to za nju nije novost. Znala je to već ranije.

– Meksikanac je to morao znati – nastavio je Šejn. – Možda je pripadao otmičarima. Hteo sam da ga se pošto poto dokopam živog. Nikada i nipošto ga ne bih ustrelio.

– To Klejton nije mogao da zna, Šejne. – Ponovo ga je gledala otvoreno, pravo u oči. No, odjednom razrogači oči. – Ti, ti valjda ne veruješ da možda Klejton ima neke veze s otmicom Lize Žiro? Da je zbog toga ustrelio Meksikanca?

Šejn se osmehnu.

– Ne mogu poreći Ivona da su mi se takve pretpostavke muvale po glavi.

– To je nemoguće Šejne – tvrdila je uzbuđeno. – Poslednjih dana sam s njim 24 sata dnevno. Ne poslednjih dana, sigurno već dve nedelje. Morala bih primetiti bilo šta, da mu je otmica bila u planu. Osim toga, Klejton tvrdi da je staro kopile Žiro sam inscenirao otmicu da bi apelovao na ljudsko sažaljenje i tako se dokopao nekih glasova za koje je smatrao da su zauvek izgubljeni.

Bilo je nečega i u toj tvrdnji kicoša Denhama. Ako ništa drugo, taj kicoš je jedan prevejani pas. Uostalom, da je bio umešan u tu otmicu morao je sigurno računati s nekim profitom od toga. Pitajte je samo s kakvim?

Počeli su da večeraju. Šejn je upravo uzeo nož i viljušku i odsekao komad ogromnog bifteka koji mu je pokrivaio tanjir. Podigao je viljušku i hteo da prinese zalogaj ustima kada je ugledao blesak na krovu jedne ravne kuće na suprotnoj obali reke San Antonio.

Već sama pretpostavka šta je u pitanju, naterala ga je da se naježi. Munjevito je procenio rastojanje i zaključio da se radi o 100 jardi. Nikakav problem za dobrog, sigurnog strelca! Stavio je zalogaj u usta, a onda neprimetno uhvatio ivicu stola i istog časa ga prevrnuo, a onda Ivonu zajedno sa stolicom povukao u zaklon.

U zveket prevrnutog i porazbijanog posuđa umešao se i prasak nekoliko hitaca ispaljenih jedan za drugim. Mogli su se čuti prigušeni udarci o sto ispaljenog olova. Ivonini krici su mu bolno parali uši dok je posmatrao kako na krovu kuće na drugoj obali reke blešti iz puščane cevi.

Ivona je pala iza niskog zida i nalazila se u sigurnosti. Ljudi oko njega su psovali i proklinjali. Onda se začulo zviždanje metka koje je nateralo Šejna da se baci u stranu. Prevrnuo se preko glave na tvrdom, kamenom podu. Kada se kratko zatim pridigao na kolena pojavio se čovek opasan belom keceljom držeći u rukama pušku. Stezao je grčevito. Bila je to „vinčesterka“.

– Ovamo s tim, čoveče! – povika Šejn.

Metak je razbio krčag s cvećem na obližnjem stolu. Čovek s belom keceljom dobaci uplašeno Šejnu pušku. Šejn je prihvati, repetira je i samo delić sekunde kasnije ispali prvi metak. Četiri puta je povukao obarač, pre nego što je na drugoj strani reke ugledao nečiju priliku u gustom oblaku barutnog dima.

Još jednom je povukao obarač i znao još dok je metak prelazio svoju usmerenu putanju, da je zakačio strelca iz zasede.

Nad rekom se razlegao prodoran krik. Prilika na krovu izašla je iz oblaka barutnog dima teturajući se sunovratila u reku, ispuštivši pre toga pušku iz ruke. U stvari, strelac iz zasede se naglavačke strmoglavio s krova kuće sa kojeg je iz potaje pucao.

Pošto je pao u reku, voda je počela obilato da pljuska nagore, budući da je kuća na kojoj je bio pritajen, bila postavljena na stubovima.

Šejn je bez reči dobacio „vinčesterku“ čoveku opasanom belom keceljom. Pritrčao je graničnom delu terase restorana u kojem su boravili, i u trku otvorio kopču na opasaču i pustio, ne obazirući se da zajedno sa revolverom u futroli padne na zemlju. Nije imao vremena da na to obraća pažnju.

U jednom skoku prebacio se preko niske ograde i, kao i strelac iz zasede, naglavačke se sunovratio u reku, s tom razlikom što je Šejn to učinio svesno i namerno. Plivao je snažnim zamasima prema čoveku koji je pogođen metkom pao u reku San Antonio. Strel-

ca je blaga struja vukla prema ulici Južni Alamo tamo, gde reka naglo skreće obrazujući svojim tokom bezmalo prav ugao.

Šejn je stigao do čoveka u reci dokopao ga za kosu i tako mu izvukao glavu iz vode. Strelac je, očigledno bio onesvešćen. Nekoliko snažnih zaveslaja i Šejn se našao na niskoj, ravnoj obali. Povukao je strelca, Meksikanca, na peščani deo. Kroz njegovo telo prođe snažan trzaj a čas kasnije počeo kašljući da izbacuje vodu koje se nagutao. Šejn mu izvuče revolver iz futrole. Desna strana košulje u predelu pluća bila je obojena bledocrveno, jer je bila mokra. Iznad ključne kosti, iz otvora koji je načinio metak šikljala je krv.

Ranjeni Meksikanac razrogačio je oči kada je nad sobom ugledao cev revolvera uperenu u vrh nosa.

*

Pedeset dolara koje je Šejn dao kočijašu činilo se dovoljnim. Čovek u dvopregu koji je slučajno naišao ulicom Južni Alamo kada je Šejn izvukao ranjenog Meksikanca iz reke, nije postavljao pitanja. Novac mu je bio dovoljan da ga obaveže na ćutanje. Nije se žalio ni zbog toga što su mu putnici pokvasili sedišta. Kočija je počela da se trucka čim je napustila dobro popločane glavne ulice u centru grada. Vozač je kazao da poznaje jednog lekara koji, isto tako kao i on, ne postavlja suvišna pitanja.

Šejn je još uvek držao revolver uperen u Meksikanca. Na ranjenikovom čelu su se pojavile krupne graške znoja.

Oči su mu bile širom otvorene. Levom rukom je pritisnuo ranu od metka dok su mu prsti bili crveni od krvi.

Šejn navuče crne zavese na bočna vrata. Video je zapuštene, prljave fasade pored kojih su promicali. Vozač žestoko opsova kada je točak kočije upao u jednu rupu na putu i opasno ugrozio kočiju, koja zamalo da se prevrne. Čuo se pseći lavež. Šejn steže nozdrve, jer je neprijatan miris prodirao u unutrašnjost kočije. Osećao je kako mu se želudac penje.

Nekoliko trenutaka kasnije kočija se zaustavila. Nagnula se u trenutku kada je vozač sa svog sedišta skočio na trem kuće pred kojom su se našli. Vrata su se otvorila. Kočija nije mogla dalje, jer su otvorena vrata udarila o oguljenu fasadu.

— Tu smo — reče vozač.

Šejn povuče Meksikanca za levu ruku pokušavajući da ga digne sa sedišta. Čovek je ječao. Košulja mu je sada sve do kaiša na pantalonama bila natopljena krvlju. Šejn je izlazio iz kočije hodajući unazad, držeći sve vreme revolver uperen u ranjenog Meksikanca. Taj čovek je bio gotov, pa je Šejn sve više bivao uveren da Meksikanac nema snage ni volje da se bori za svoju slobodu. Šejn je u tom trenutku bio naslonjen na zid kuće. Ranjenik je sve stavio na jednu kartu. Uz očajnički uzvik isturio je levu ruku napred ukočio je prste i ciljao na Šejnove oči.

Vozač kraj Šejna užasnut jeknu, ali čovek iz sedme brigade nije u tom času obraćao pažnju na njega. Sručio se na kolena i naglo okrenuo glavu u stranu. Prsti ranjenika su žestoko udarili u zid

kuće. Ranjenik zaurla od bola. Šejn mu zavrnu levu ruku na leđa da bi ga onesposobio za drugi pokušaj napada. Meksikanac klonu. Izgubio je ravnotežu i pao na tlo. I poslednja iskra volje u njemu bila je ugašena.

Šejn podiže gotovo beživotno telo, prebaci ga preko ramena i uputi se kroz vrata koja je vozač kočije držao otvorena. Obreo se ispred jedne mračne sobe. Vozač se provuče pored njega, uđe u sobu i počeo da doziva:

– Doktore Felbi, doktore Felbi!

Teško je bilo zamisliti da u ovom bednom kraju i u ovoj trošnoj, zagušljivoj kući neki lekar obavlja praksu. Vozač je nastavio da traži lekara. Otvorio je sada jedna bočna vrata iza kojih je iz unutrašnjeg hodnika dopirala svetlost. Vozač pokaza jedan duguljasti sto u uglu na koji Šejn položi ranjenika.

– Odmah se vraćam – kazao je vozač kočije i krenuo dalje da traži lekara. Čulo se kako ga doziva. Meksikanac je hteo da se uspravi, ali mu Šejn samo pokaza uperenu cev revolvera. Odustao je i ječeći se zavalio unazad.

Razmišljao je šta da čini. Ako pusti Meksikanca da iskrvari ili ako operacija vađenja metka ne bude uspela, neće saznati ništa. S druge strane, nije voleo da muči teškog ranjenika, ma ko on bio. Činjenica da ga je ovaj čovek zamalo ubio iz zasede samo zbog toga što je dobio nalog i sigurno novčanu nagradu, nije menjala ništa na stvari. Šejn se još uvek dvoumio i kolebao, a onda je prevagnula potreba da sazna ko mu je tako uporno za petama i ko mu evo već po drugi put za manje od dva dana radi o glavi.

Prilika da nešto sazna, dakle se nije smela propustiti!

Privukao je stolicu bliže stolu na koji je položio ranjenika i nekoliko trenutaka ga posmatrao uporno. Pri tom ni za trenutak nije puštao revolver iz ruke. Jedino ga nije držao čvrsto.

– Možeš da izabereš, hombre – kazao je. – Rupa u ramenu te neće ubiti ukoliko Dok izvuče iz njega metak. U svakom slučaju bi se morao požuriti, jer si izgubio već mnogo krvi. Ako mi budeš ispričao ono što želim da saznam, pustiću te da odeš, bićeš slobodan. Samo u tom slučaju. U protivnom ću te izručiti Big True Žirou. Mogu veoma živo da zamislim kako ćeš izgledati kada te on bude uzeo pod svoje i malo pritisnuo!

Rekavši to, Šejn ućuta i pogleda Meksikanca ispod oka. Revolver je u međuvremenu pustio da bi ranjeniku koliko je moguće odagna strah.

– Ko ti je dao nalog da me likvidiraš? – pitao je Meksikanac jeknu: – Don – procedio je kroz zube.

– Ko je to, hombre. Don koji...

– Don Nikolson...

– Zbog čega je trebalo da me ubiješ?

– Don je znao da vas je Big Tru Žiro pozvao ovamo u San Antonio.

– U tom slučaju je Don Nikolson oteo kćerku kralja San Antonia, Žiroa!

– Da...

– Ko još stoji iza toga?
– To ne znam...
– Gde se nalazi oteta devojka? Gde je sakrivena?
– Ja sa tim, mister nemam ništa – uveravao je ranjenik – Trebalo je da vas sredim. Don mi je dao 100 dolara za taj posao.
– Don ti je lično dao novac?
– Ne on. Jedan čovek kojeg ne poznajem, doneo je vest. Nalazi se u mom džepu...

Šejn se bez oklevanja uputi da pretrese Meksikancu džepove.

Našao je ono što je tražio; cedulju i 100 dolara u novčanicama od po deset. Namučio se dobro da pročitava pri oskudnoj svetlosti reči koje je voda iz San Antonio reke sprala i razmazala. Doista, pisalo je samo da Pako, kako se ranjenik zvao, treba da ubije čoveka kojeg će mu donosilac ove poruke podrobno opisati.

Šejn ponovo podiže Meksikančev revolver i uperi ga.

– Ti me lažeš – kazao je. – Poznaješ čoveka koji je doneo novac i poruku od Nikolsona.

Ranjenik se nalazio u veoma teškom stanju. Znoj mu se slivao niz čelo i ulazio u oči.

– Doktor, dok treba da dođe... to gori... strašno.

– Kako se taj čovek zove? – pitao je Šejn ne odustajući. Prislonio je cev revolvera na Meksikančev vrat.

– Kurtis – procedio je ranjenik – Džej Kurtis. Ali, dovedite doktora, mister. Molim vas.

Šejn je čuo korake i izmakao se od stola. Pripala mu je muka kada je ugledao malog čoveka kojeg je vozač uvukao u sobu.

Tanka zamršena kosa samo mu je delimično pokrivala celavu glavu. Neodoljivo je ličio na mrtvačku glavu, jer mu je šiljati nos štrčao, a oči bile duboko usađene u duplje.

Zapahnuo ga je miris jevtine rakije, one najgore vrste. Čovek je preplićući jezikom nešto mrmljao i s mukom se održavao na nogama. Pretila je opasnost da će se sručiti na pod kada ga je kočijaš naslonio na sto i pustio.

– Kafe – jeknuo je pijani doktor.

Kočijaš sleže ramenima i pogleda upitno Šejna. Ovaj uze dve novčanice iz gomile koju je plaćeni ubica dobio za njegov život i pruži ih vozaču. Ovaj bez reči prihvati dvadeset dolara i okrete se na petama. Trenutak kasnije više nije bio u sobi.

Šejn se nadao da neće dozvoliti suviše dugo da ga čekaju, da će kafu doneti dovoljno brzo. Meksikanac je izgubio vraški mnogo krvi i bio blizu toga da izgubi svest. Šejn je nestrpljivo pogledao prema vratima. Ušla je u sobu starija žena i stavila na jedan pomoćni stočić posudu sa vrelom vodom i zapalila lampu.

Zućkasta svetlost kerozina obasjala je sobu iznanađujuće čistu. Jasno, to nije mogla biti zasluga pijanog doktora.

Starija žena se uputila prema vratima, a onda kao da se predomislila i prišla stolu. Šejn je čuo jauk koji je izašao iz ranjenikovih usta i primetio da je doktor hteo da dograbi ostatak dolarskih novčanica koje su tu još ležale. Šejn je bio brži i dograbio ih je govoreći:

– Prvo mu izvadite metak iz tela – kazao je kratko.

Pijani doktor opsova žestoko.

Šejn na vratima stiže ženu i pokuša da je zaustavi.

– Zar nećete pomoći doktoru? Ako niko ne bude pazio, on će Meksikanca sigurno iseckati na komade!

Žena rezignirano pogleda Šejna.

– To ovog ubogog đavola ne bi više moglo boleti – kazala je držeći ruku na kvaki.

Šejn je još nekoliko trenutaka gledao vrata na kojima sada nije bilo nikoga, a onda se okrenuo prema Meksikancu.

Doktor se cerio glupo.

– Grobar je još jednom brže došao do posla. Hajde dajte mi taj novac. Pružio je koščatu ruku prema Šejnu, zagledanom u Meksikančeve prazne, ugašene oči. Osećao je da ga obuzima gnev. S mukom je savlađivao želju da pijanog lekara svom snagom raspali pesnicom po licu. Da je bio brži i trezan, možda bi on bio taj koji bi dobio posao bez grobara.

Zgađen bacio je novac na sto i ne obazirući se više napustio kuću pijanog lekara.

Kočija je još uvek bila tu. Kraj zaprege se čas kasnije pojavio vozač držeći poklopljeni lončić iz kojeg se dizala para.

– Doktoru nije više potrebna kafa. Meksikanac je mrtav. Od vezite me natrag na trg Paseo del Rio. Pomenuo je i ime hotela u kojem je obedovao sa Ivonom Lokard. Hteo je da dođe do svog „remingtona“.

Ušavši u kočiju zavalio se na sedištu i još jednom u mislima pretresao Meksikančeve reči. Don Nikolson. Bio je više nego siguran da je to ime negde čuo ili ga pročitao na jednoj od brojnih po-ternica koje širom zemlje krasi šerifske kancelarije.

Meksikanac je, uostalom, pomenuo još jedno ime. Džej Kurtis. On je znao da je Big True Žiro naručio iz Vašingtona stručnjaka, čoveka koji će mu spasti kćer iz kandži otmičara. Mora da ga je Kurtis posmatrao, jer je plaćenom ubici Meksikancu dao opis.

Kada se kočija zaustavila, odbacio je te misli i izašao. Kočijaš smešeći se odbi da primi novac za vožnju kada se Šejn mašio za džep. Pucnuo je bičem i nastavio dalje.

Šejn pogleda oko sebe pa i svoju odeću. Bila je već upola suva ali zaprljana i izgužvana. Brzo je ugledao čoveka s belom kecljom koji mu je upravo prilazio i pružao opasač sa „remingtonom“. Nije hteo da primi od Šejna novac za jelo.

– Ni govora – branio se. – Veoma mi je neprijatno zbog onoga što vam se desilo u mom restoranu. Izvinite molim vas!

Čoveku iz sedme brigade je to prijalalo. I vlasnik restorana i kočijaš koji nije bio pohlepan, vratili su mu nadu da se u ovom paklenom gradu, kakav je ovih dana bio San Antonio, nije sve zaverilo protiv njega.

Ivona je neposredno posle pucnjave napustila lokal. Vlasnik je pitao Šejna da li je uspeo da dokopa strelca iz zasede ali je ovaj izbegao odgovor. Samo je zahvalio i otišao. Krenuo je da put do „Menger“ hotela pređe pešice. Čeznuo je za toplom kupkom i čistim odelom.

Kada je zakoračio u otmeno predvorje hotela, pozeleo je da se istog časa okrene i vrati napolje. Krupno telo Big True Žiroa već se valjalo u njegovom pravcu.

– Sto mu gromova! Prokletstvo, gde se sve vreme skrivate? – odjekivao je njegov dubok glas predvorjem. Zastao je na dva koraka ispred Šejna. – Kako to izgledate? Jeste li se kupali u reci San Antonio?

– Vi ste doista vidoviti mister Žiro – kazao je Šejn. – Imate li nešto protiv toga da se okupam i presvučem?

– Nemam – promrsio je kralj San Antonia. – A vi verovatno nemate ništa protiv toga da mi za vreme kupanja ispričate o čemu ste to imali da razgovarate sa Denhamovom ljubavnicom.

*

I do tog časa je usluga u hotelu bila izvanredna. Sada su, međutim, službenici prosto lomili vratove da mu ugone. Čitali su mu želje iz očiju. Šejna to nije iznenađivalo, budući da mu je Žiro uz put pomenuo da je suvlasnik ovog luksuznog zdanja.

Sedeli su u odvojenoj prostoriji salona za kupanje. Dve ljupke plavuše veoma oskudno odevene su ih sapunjale. Kikotale su se glasno kada bi ih Big True Žiro dodirivao svojim debelim prstima. Šejnu nije moglo promaći da je ovaj čovek izuzetno slab prema ženama, da je opsednut njima. Razmišljajući o tome, ispustio je sapun u sedeću kadu u koju je bio uronjen.

Već je hteo da ga dohvati i nagnuo se napred kada se plavuša koja je stajala uz njega naže i zaroni rukom u vodu. Jedre grudi ljuljale su se pred Šejnovim licem. S mukom se uzdržavao da ne jekne previše glasno. Plavuša je upravo našla nešto u penušavoj vodi. U svakom slučaju ne sapun! Način na koji je rukovala onim što je pronašla dokazivao je da je upravo to i – tražila!

Bujne grudi su se malo odmakle od Šejnovog lica. Zagledao se u njene plave oči i otkrio da su joj se obrazi blago zarumeneli a pune sočne usne bile jedva приметно otvorene. Između blistavobelih zuba joj je jezik išao tamo amo. Mora da joj je ono što je našla u kadi veoma imponovalo i uzbuđivalo je.

– Biće dovoljno deco – rekao je Big True Žiro gromkim glasom. Ostavite nas sada same. Treba da se o nečemu dogovorimo!

U plavim očima devojke moglo se videti pitanje. Na njega joj je Šejn odgovorio širokim osmehom i klimanjem glave. Uspravila se i na stolici kraj kade spustila brižljivo složen ubrus. Dobacila je još jedan pogled Šejnu, a onda pošla napolje za svojom koleginićom. Nadao se da je dovoljno bistra i da će doznati njegovo ime i broj njegove sobe. Pomisao da će biti baš tako prijala mu je.

– Dakle, pričajte, Šejne! Ja sam istina već čuo za pucjavu u ulici Vilita, o vašem hapšenju i o tome da vas je ona Denhamova kurva izvukla iz zatvora. Posle toga ste, kako sam čuo, sa tom ženom otišli u jedan restoran na trgu Paseo de Rio kraj reke. I tamo su ponovo pucali na vas. Izgleda da ste u ovom gradu postali živa meta. Slutim ko bi se mogao kriti iza toga.

Kada je kralj San Antonia načinio mali predah, Šejn reče:

– Tačno je tako bilo. Vaši špijuni se trude da budete u toku stvari. Da li se otmičar u međuvremenu javljao kod vas da vas upozna s pojedinostima načina za predaju novca?

– Prokletstvo, ovde ja postavljam pitanja! – urlao je Big True Žiro. O čemu ste to imali da razgovarate s onom kurvom?

Iznerviran, Šejn je prestao da traži sapun u kadi i ispravio se. Pogled koji je preko ivice kade uputio debelom političaru bio je sve drugo samo ne ljubazan.

– Prestanite da urlate Žiro! – kazao je hladno izostavljajući pri tom namerno oslovljavanje sa gospodine. – Ja nisam jedan od vaših slugu ni ulizica. Gospođica Lokard je moja stara prijateljica. I ona više nije ono što je nekada bila, dok vi jeste kurvin sin i napaljeni bik!

Kralju ovog grada kao da je na časak nestalo vazduha. Oči su mu sevale od gneva, ali se veoma dobro savlađivao i najzad potpuno smirio. Čak mu se lice razvedrilo. Prašnuo je u grohotan smeh.

– Prokletstvo, iz mene je progovorila čista zavist, Šejne – pravdao se. – Gospođica Lokard je pravi raj za oči. Čim je vidim, meni se na pantalonama dugmad sama otkopčavaju! Dovodi me do besa što se zbližila sa Denhamom.

Šejn je posmatrao debelog političara ispod oka. On je, nema sumnje, doista bio pravi kurvin sin. Ima ženu lepu kao greh ali ga ni to ne može zadovoljiti. Slegnuo je ramena ne mogavši da donese bilo kakav zaključak. Uostalom, to su privatne stvari ovog bogataša. Ne tiču ga se.

– Vi dakle gospođicu Lokard poznajete od ranije? To je dobro, možete iz nje izvući nešto.

– O Denhamu? – upita Šejn.

Žiroov pogled je postao podozriv.

– O Denhamu i o otmiči, naravno.

Šejn je u nekoliko reči opisao puškaranje u ulici Vilita. Kada je izrazio sumnju da je Denham mogao biti taj koji je ustrelio Meksikanca, Žiro odlučno odmahnuo glavom.

– Denham do sada još nikada nije imao uz sebe oružje. Kako je namirisani kicoš ne bi me čudilo da uopšte ne zna da puca!

– To isto je tvrdila i gospođica Lokard. No, ja sam siguran da metak iz mog revolvera nije usmrtio Meksikanca.

– Otkud to da vas ta žena izvlači iz zatvora?

Šejn se osmehnu široko.

– Setila se starih vremena i objasnila Denhamu da sam se ja branio od strelca iz zasede. Nego, otkud to da Denham vodi na uzi-ci šerifa Valtona. Ja sam, bogami, bio uveren da ste vi kralj San Antonia.

Big True opsova žestoko.

– To kopile od zvezdonosca se ustremilo na moju kćerku, misleći da na taj način može da postane velika ličnost!

– Zar se niste mogli pobrinuti da izgubi zvezdu?

– Ne. Denham ga podržava i štiti. Da sam najurio čuvara za-

kona, izgubio bih veliki broj glasova. No, taj lupež zna veoma dobro šta ga čeka čim budem dobio na izborima!

Šejn je osećao kako u njemu raste odbojnost prema ovom čoveku. Žiro je pripadao onoj vrsti despota za koje su ostali ljudi samo šahovske figure koje se mogu ukloniti iz igre već prema želji ili potrebi.

– Jeste li s njom razgovarali šamo o starim dobrim vremenima? pitao je Žiro.

– Ne. Govorili smo i o otmici. Ona smatra potpuno isključenim da bi se Denham upustio u takvu prljavu igru. Denham čak sumnja kako mi je rekla, da ste vi sami inscenirali otmicu da bi preko izazvanog sažaljenja privukli birače.

– Taj kućkin sin! Treba to da mi kaže u lice! Takve laži bih mu pesnicom gurnuo nazad u njušku!

Šejn ispra sapun sa tela, uspravi se i maši za ubrus. Big True Žiro je besno lupio šakom po vodi koja je prsnula na sve strane. Sav crven u licu kao rak izašao je iz kade. Podvaljak mu je poigra-vao. Uprkos tome, Šejn nije stekao utisak da je Žiro u lošoj fizičkoj kondiciji. Osim trbuha i podvaljka kao i debelih obraza, telo su mu činili čvrsti mišići.

– Šta je sa onim drugim momkom koji je pucao na vas.

– Častio sam ga jednim metkom, a onda posle toga izvukao iz reke San Antonio.

– Mrtvog?

– Ne, metak mu se zario u rame.

Žiro je podozrivo ispitivački posmatrao Šejna.

– Kako to da ga niste odmah doveli kod mene? Gde je sada? Je li nešto priznao?

– Jako je krvario Žiro. Našao sam vozača kočije koji poznaje lekara spremnog da drži jezik za zubima.

– I onda? Šta je taj momak ispričao? Zbog čega je hteo da vas ubije?

– Dobio je nalog i novac. Znalo se zbog čega sam došao u San Antonio.

– Lizini otmičari možda?

– Ranjenik je naveo dva imena, pre nego što je izdahnuo.

Male, svetle oči Big True Žiroa zablistaše.

– Ko? – procedio je kroz zube.

– Jeste li već čuli nešto o tipu koji se zove Don Nikolson?

Kralj San Antonia je jeknuo glasno iz punih grudi dok su mu usne nekontrolisano podrhtavale.

– Nikolson – rekao je gotovo šapatom. To prokleto... Ućutao je i prodorno pogledao Šejna – Pomenuli ste da je samrtnik izgovorio i drugo ime.

Čovek iz sedme brigade potvrdi.

– Pitao sam ranjenog Meksikanca da li mu je Nikolson lično dao nalog i novac da me ubije. Porekao je. Tih 100 dolara dao mu je čovek po imenu Džej Kurtis i detaljno me je opisao.

Reakcija Big True Žiroa nedvosmisleno je pokazala da mu je i to drugo ime poznato.

– Ko je Kurtis? – raspitivao se Šejn.

Za trenutak je izgledalo kao da će mu debeli političar uskratiti odgovor. No, onda je uzdahnuo i kazao grlenim glasom:

– To je revolveraš koji se nalazi na Denhamovom platnom spisku. Da li vam je taj Meksikanac rekao još nešto. Da li je znao gde Lizu drže zarobljenu?

– Ne, tvrdio je da ne zna ništa dalje. Mislim da je govorio istinu.

– Nikolson – šaputao je kralj San Antonia i stezao svoje debele ruke u pesnice.

– Pričajte mi o Nikolsonu. – Prišao je zidu i povukao užu na koje je bilo pričvršćeno zvono. Nadao se da mu je do sada odeća očišćena, osušena i ispeglana.

Big True Žiro odmahnu glavom.

– Dobar ste posao obavili Šejne. Zahvaljujem vam i umeću da vam se odužim. Od sada nadalje s tom stvari više ništa ne treba da imate!

Šejnu se učini da nije čuo dobro.

– Šta to treba da znači, Žiro?

– Ono što sam kazao, Šejne. Od sada ste van igre, držite se što dalje od svega. – Obukao je pantalone i dohvatio kaput. Bio je nervozan. – Sada kada znam gde treba da tražim svoju kćerku ostatak posla obaviću sam, Šejne. Još jednom, držite se što dalje od svega ako nećete da imate nevolje sa mnom!

– Vi izgleda zaboravljate da ja ne radim za vas nego za Vašington? – podsetio je čovek iz sedme brigade.

– Ja ne zaboravljam ništa. Opominjem vas da je veoma opasno stati na put Big True Žirou.

Nije sačekao Šejnov odgovor, nego odlučno napustio prostoriju.

Šejn je gledao za njim. Bio je u nedoumici, jer nije računao s ovakvim razvojem događaja. Još uvek nije znao ko je Don Nikolson i kakav je čovek. U ovom gradu mnogo štošta zaudara. Nije u pitanju samo otmica Lize Žiro. U gradu je buktala borba za vlast u koju su uključene mnoge strane.

Iz razmišljanja ga je trglo otvaranje vrata. Ušla je plavuša noseći njegove stvari. Izgledala kao neko ko bi ga tu na licu mesta oblaporno pojeo.

Plavuša mu je pomogla da se obuče. Nekoliko puta su joj prsti zalutali, pa je Šejn zaključio da se u njenom društvu u svojoj sobi opusti malo pre nego što se bude okrenuo opasnim i ozbiljnim stvarima koje su uglavnom činile njegov život. Predstavio se i rekao broj svoje sobe, dodajući da će je čekati nestrpljivo.

*

Tako žestoku curu kakva je bila ova plavuša Šejn je retko sreo u životu. Gotovo uopšte nije imao prilike da preuzme inicijativu.

Na trenutke mu se činilo da je uhvaćen u kandže neke grabljivice. Znala je međutim, da razgali čoveka da mu pruži uživanje. I

sama je očigledno uživala u tome. Veliku hotelsku sobu je sve vreme ispunjavalo njeno ječanje.

Kada je Šejn počeo da izmiče i oslobađa se njenih daljih nasrtaja objašnjavajući da će još ove večeri morati da obavi neke veoma važne stvari, nezadovoljno je gundala. Verovatno se nadala da će s njim provesti celu noć. Obećao je da će biti zajedno jedne od narednih noći, pa ipak je gotovo silom izgurao iz sobe. Kolebao se samo nekoliko trenutaka pre nego što je postupio tako. Naravno, želeo je da iz svojih misli istisne Big True Žiroa i prepusti se vrednim rukama plavokose lepotice. Na žalost, znao je šta njegovi šefovi iz Vašingtona očekuju. U obaveštenju koje ga je dovelo na ovaj zadatak u San Antonio, mogao je da pročita između redova da je potrebno obratiti pažnju na kralja ovog grada i otkriti šta radi.

Ostao je još pun sat u hotelskoj sobi. Hteo je da napusti hotel kada mrak već potpuno osvoji, pa je prekraćivao vreme rastavljanjem i podmazivanjem svog revolvera. To je, uostalom, i bilo potrebno. Dok je bio zabavljen time, razmišljao je šta je do sada saznao, pokušavajući da sve informacije međusobno poveže i stvori bilo kakvu sliku. Nije mu, međutim, polazilo za rukom.

Neki unutrašnji glas kao da mu je govorio da je otmica Lize Žiro obična farsa. Istina, nije mu padalo na pamet ko je izveo a naročito s kakvim ciljem. Možda bi mu stvari bile jasnije, možda bi drugačije gledao na sve, da je znao ko je taj Don Nikolson. Između kralja San Antonia i tog Nikolsona postoji neka tajna, tesna veza, što je, uostalom i pokazala reakcija debelog političara. Nikako se nije radilo o goloj činjenici da je saznao kako se zove otmičar i ko je on. Iza svega se krilo nešto mnogo dublje i složenije. I prljavo, naravno!

Da stvar bude još zamršenija, Šejn se nije mogao oteti ni uverenju da uprkos svim Ivoninim uveravanjima, Denham ima prste u toj prljavoj igri. Setio se žestokog Denhamovog udarca. Neka ga đavo nosi ako ga namirisani kicoš nije udario nekim tvrdim predmetom, a ne pesnicom. Osim toga, bio je 99 odsto siguran da je metak iz njegovog revolvera završio putanju u uličnoj prašini kraj njegovih nogu, a ne u telu Meksikanca.

Denham hoće da predstavi sebe svojoj okolini drugačijim nego što jeste. Uostalom, Šejn se i sada kao i uvek ranije mogao osloniti na svoju sposobnost procenjivanja i ocenjivanja ljudi. Denham je od prvog trenutka svrstao među veoma opasne osobe. Kicoško odelo, uglađeno ponašanje i parfem ga nisu mogli obmanuti. Ko je znao da čita iz očiju, morao je spoznati da Denham nema skrupula. Čovek kakav je on nikako nije trebalo da ide okolo bez revolvera. Znači, činio je to da bi obmanuo svoju okolinu.

Bilo mu je žao Ivone. Tako lepa, pametna devojka dobrog srca, tako uzbudljiva žena biće uskoro izigrana. Denham je, naravno, neće oženiti. Šejn je odlučio da Ivoni pri prvom sledećem susretu otvori oči. Možda će joj tako razočarenje, kada je Denham bude ostavio na cedilu, biti manje bolno.

Inače, šanse tog kicoša da dobije na izborima nisu bile loše. Plavuša iz hotela mu je ispričala da je Big True Žiro mnogim ljudi-

ma u gradu stao na žulj. Što se otmice tiče, Šejn nije mogao da pretpostavi kakvo će ono dejstvo imati na izbore. Nije isključeno da će ljudi sažaljevati Lizu Žiro i biti pogođeni njenom sudbinom, ali to neće osećati prema debelom političaru.

Šejn gurnu revolver u futrolu i ustade od stola. Prišao je prozoru koji je gledao na veliki trg Alamo. Lampe su se palile jedna za drugom. Mrak se spustio nad grad skoro bez najave. Uputio se prema vratima odlučnim korakom. Potražiće Klejtona Denhama. Sigurno se neće kolebati da li da razgovara s njim.

*

Fasada zgrade u kojoj se nalazio izborni štab u ulici Vilita bio je još jarko osvetljen i ukrašen brojnim zastavama. Iz nekoliko obližnjih saluna dopirali su žagor i larma pijanih gostiju. Negde se čulo udaranje po raštimovanom klaviru, a iz taverne s druge strane ulice odzvanjala je melanholična pesma nekog Meksikanca.

Šejn je odlučio da ide neposredno, da kako se to govori, uhvati bik za rogove. Taj Džej Kurtis je najverovatnije revolveraš po zanimanju i po kazivanju Big True Žiroa nalazi se na Denhamovom platnom spisku.

Reakciju kralja San Antonia pri pomenu imena Dona Nikolsona Šejn nikako nije mogao da odredi. Ni on sam uprkos napregnutom razmišljanju nije mogao da se seti gde je ime Nikolson čuo ili pročitao.

Stajao je neko vreme na ulici razrađujući u mislima strategiju i taktiku nastupa kod kicoša. Ništa mu određeno nije padalo na pamet, ili bolje rečeno, sve što mu je i palo, odbacivao je kao neprikladno. Najzad je otresao ramenima i uputio se pravo prema izbornom štabu, prepuštajući stvarima da se odvijaju same po sebi. Iza osvetljenih prozora promicale su senke tamo amo. Ni vrata nisu mirovala, svaki čas su ljudi i žene ulazili u štab ili izlazili iz njega. Aktivnost je bila u punom jeku.

Šejn je u dva skoka prešao pet setepenica koje su vodile na trem. Vrata ispred njega se otvoriše naglo i Ivona Lokard stupi na trem. Ugledavši ga ispred sebe na trenutak se ukočila, a u očima joj se ogledao strah. Uхватила je Šejna za ruku i htela da ga povuče u stranu.

Oslobodio se njenog stiska.

– Čemu to Ivona? – upitao je i nabrao čelo. – Došao sam ovamo da bih razgovarao sa Denhamom.

Samo je klonula ne rekavši ništa. Šejn je najednom shvatio sve. Ona ga je obmanula, jer očigledno Denham nije baš tako precizno, do u pojedinosti, upoznat s njenom prošlošću. Ne onako kako mu je to ona predstavila.

– Molim te, Šejne – jekнула je.

Odmahnuo je odlučno glavom.

– Uopšte se ne radi o tebi.

Kao da se pomirila sa sudbinom.

– Pa, idi kad si naumio. Nikada ne bih pomislila da ćeš upravo ti biti taj koji će sve pokvariti...

Pre nego što je mogao bilo šta da kaže ili objasni, okrenula se i otišla. Gledao je za njom nekoliko trenutaka. Bilo mu je žao ove lepe žene. S druge strane, znao je da je razočaranje ni u kom slučaju neće mimoići. Slegnuo je ramenima i gurnuo vrata.

Zaslepila ga je svetlost mnogobrojnih lampi, a žagor gotovo zaglušio uši. Kao da su svi govorili uglas. U uglu velike prostorije koja je nekada ranije bila predvorje patricijske kuće, kucao je telegrafski aparat izbacujući iz sebe dugu papirnu traku.

Klejtton Denham je sedao u košulji podvrnutih rukava za stolom pretrpanim brdom hartija i kopao po njemu.

Šejn je lutao pogledom po prostoriji u kojoj niko nije obraćao pažnju na njega. Nije primetio među prisutnima nikoga ko bi ličio na revolveraša.

– Ivona! – pozvao je Denham.

– Upravo je izašla? – čuo se jedan ženski glas.

Denham podiže glavu. Upravo je zaustio da kaže nešto, kada je ugledao Šejna. Zatvorio je usta i naglo ustao iz naslonjače. Na licu mu se čitala odbojnost.

Šejn priđe pisaćem stolu. Denham je širio i grčio šake i izgleda oklevao neodlučan da li nezvanog posetioca da izbaci napolje.

Šejn preuže inicijativu i tako oduze mogućnost za bilo kakvu odluku. Pružio je preko stola ruku Denhamu govoreći:

– Dopada mi se kada čovek prizna grešku i učini nešto da je ispravi.

Kicoš prihvati Šejnovu ruku i uzvрати stiskom. Pogled mu je bio pun podozrenja.

– To se podrazumeva – kazao je. – Šta još hoćete od mene? Gospođica Ivona Lokard mi je kazala da radite za Big True Žiroa.

Šejn potvrdi.

– Pokušavam da rasvetlim otmicu njegove kćeri Lize Žiro.

– I mislite da ste ovde, kod mene, na pravom mestu?

Šejn na trenutak pogleda oko sebe. Žamor je prestao, a glasovi su potpuno utihli. Sve žene i svi ljudi gledali su u njih dvojicu. Ti pogledi nisu nipošto bili ljubazni.

– Sudbina Lize Žiro vas izgleda ostavlja hladnim Denham – kazao je Šejn prekidajući mučnu tišinu. – Ako mi budete odbili pomoć, ne bi trebalo da se čudite ako dođem do pogrešnih zaključaka. Ja to ni u kom slučaju ne želim. Moj zadatak, pa prema tome i cilj, jeste da saznam istinu, a ne da nekog optužujem.

Podozrenje u Denhamovom pogledu bivalo je sve jače. Bio je besan, ali je uspevao da se savlada. Najzad je klimnuo glavom i pozvao Šejna:

– Hajdemo tu odmah u bočnu prostoriju. Ja, istina, ne znam kako bih vam mogao pomoći, ali ću saslušati rado ono što imate da kažete. – Okrenuo se i pošao prema jednim vratima, otvorio ih i propustio posetioca da uđe prvi.

Šejn je prošao pored Denhama i obreo se u maloj sobi u kojoj su se nalazili samo jedan uzani orman, jedan ležaj, okrugli sto i

dve stolice. Najverovatnije se Denham povlačio tu kada je pozeleo da predahne i da se odmori.

– Sedite – kazao je i zatvorio vrata.

Šejn je prečuo ponudu i ostao da stoji palčeva zadenutih za opasač. To je još više razgnevilo kicoša. Šejnu je bilo jasno da taj gnev nije isključivo izazvan njegovim političkim protivnikom. Kao da mu je veoma smetalo što Šejn poznaje Ivonu Lokard od ranije.

– Šta hoćete? – pitao je grubo.

– Čuo sam da Džej Kurtis stoji na vašem platnom spisku. Gde bih mogao da ga nađem?

Denham nabra čelo.

– Šta hoćete od Kurtisa?

– Navukao mi je na vrat Meksikanca koji je pucao na mene dok sam s gospođicom Lokard obedovao u restoranu kraj reke.

U Denhamovim očima se pojavi na časak neki neobičan sjaj.

– Mora da ste poludeli! Kakvog bi interesa imao Kurtis da vas ubije?

– Isti onaj koji ste imali vi da ubijete onog Meksikanca kraj vaše kuće da ne bi mogao nešto da izbrblja – kazao je Šejn.

Denham učini trzaj desnicom. Bio je to jedva primetan pokret ali je Šejnu govorio veoma mnogo. Ukratko, dendi se odao! On je sigurno revolveraš u to je Šejn sada bio potpuno siguran. Za delić sekunde je Denham zaboravio da više uz sebe ne nosi oružje.

– Neću dozvoliti da me i dalje vređate – siktao je.

Šejn samo malo razvuče usta.

– Šta ćete učiniti protiv toga, Denhame? Da to objavite u javnosti, da je upoznate sa tokom događaja? Zar ne shvatate da u svim tim događajima ima mnogo protivrečnosti i da ljudi neće shvatiti? Drugi Meksikanac koji je pokušao da me ubije bio je još živ kada sam ga izvukao iz reke San Antonio. Na samrti, svestan da mu je kraj, pomenuo mi je ime Džeja Kurtisa koji mu je u ime Dona Nikolsona dao nalog i novac, naravno da me likvidira.

Denhamovo lice se grčilo.

– Ja sa tim nemam ništa – procedio je.

– Vi izgleda poznajete Dona Nikolsona?

– Svako ovde u San Antoniu zna tog čoveka – objasnio je Denham još uvek očitó uzbuđen. – Boravi preko u Meksiku u Fuentesu i stupio je kao naslednik i sledbenik na Alakranovo mesto!

Šejnu kao da spade koprena s očiju.

Alakran, škorpija! Taj čovek je bio razbojnik. Vodio je bandu ubica i pljačkaša, bandu koja je imala blizu sto ljudi. Zahvaljujući tome, gospodario je već godinama severnim delom provincije Koa-huila u Meksiku. U proleće je umro od „trovanja olovom“. Put u pakao popločao mu je i poslao ga njime čovek koji je došao na njegovó mesto. Sada je Don Nikolson bio moćnik, gazda. Stotini razbojnika nije smetalo što im je dugogodišnji vođa otišao na onaj svet. Prihvatili su i slušali novog!

– Meksikanac je tvrdio da Nikolson stoji iza otmice Lize Žiro.

Denhamovo lice se malo razvedrila. Slegnuo je ramenima.

– Zbog čega to pričate meni? Žiroa to sasvim sigurno interesuje mnogo više.

– On to već zna, Denhame. Ja samo hoću da utvrdim kakvu je ulogu u tom imao Džej Kurtis?

– Pa, pitajte ga kada ga budete videli.

– Vi, dakle ne znate gde bih mogao da ga nađem?

– I da znam ne bih vam to kazao, Šejne. Onaj Meksikanac vam je napričao laži, vukao vas je za nos. Bar što se tiče Kurtisa. Hteo bih da ubuduće ne opterećujete i ne uznemiravate ni mene ni gospođicu Lokard! U protivnom ja ću biti taj koji će vam poslati metak!

Onog trenutka, u magnovenju kada je izgovorio to, shvatio je da je počinio grešku. Oči mu zasvetleše od besa.

Svejedno je ima li Denham neke veze s otmicom ili ne, pomislio je Šejn, odsada pa nadalje neće tom kicošu nikada više okretati leđa. To ne bi smeo, suviše je opasno!

Upravo je izvukao palčeve iz opasača i pošao prema vratima kada iz predvorja odjeknu nečiji oštar muški glas. Šejn je primetio da je Denham, prepoznavši taj glas, ustuknuo. U sledećem trenutku se vrata naglo otvoriše i jedan mršav, prilično visok momak plave, kovrdžave kose ostade da stoji kraj dovratka. Bezmaloblično lice bilo mu je razvučeno u osmeh.

– Gazda, Big True već sedla svog... – U tom trenutku ugledao je Šejna. Izraz lica mu je ostao skamenjen. Tek posle nekoliko sekundi nestade osmeha. Gotovo insinktivno, kao napadnuta zver zgrčio se i spustio ruke na teške drške svojih nisko obešenih revolvera.

Šejn se baci udesno, tako da se za trenutak Denham nalazio na kraju vatrene linije, bio je meta. Iz revolvera je suljao plamen kroz malu sobu, a vrelo olovo grmelo je pored Šejna i zarivalo se u okrećeni zid. Čovek iz sedme brigade u padu izvuče svoj „remington“. Denham potraži zaklon. Mladi revolveraš pognut u otvoru vrata pritisku još jednom obarač. Meci su istrgli iverke iz drvenog poda. Letele su u vazduh kao da su dobile krila.

Jedna od njih ostavi dubok, krvavi trag na Šejnovom obrazu. Šejn je pucao neposredno s boka. Video je kako je strelac u dovratku klonuo kao posle udarca konjskog kopita. Revolver mu je sada bio uperen u pod. Dok je padao licem prema tlu još se četiri metka iz njegovih revolvera zariše u pod.

Šejn odmah skoči na noge, uspravi se. Znao je da je njegov metak teško ranio revolveraša. Lagano je usmerio cev svog „remingtona“ na Denhama koji se upravo popeo na stolicu.

Dvojica iz predvorja stadoše na vrata. Jedan priđe nepomičnom revolverašu na podu i okrete ga na leđa. Samo je jeknuo kada mu je iz rane na levoj strani grudi šiknula krv. Zatim je podigao glavu i osmotrio Šejna.

– Kurtis je mrtav, mister Denhame – saopštio je drhtavim glasom.

Kicoš se nije obazirao na cev revolvera uprtu u njegove grudi. Oči su mu svetlele pobedonosno. Smislio je već kako da doskoči Šejnu. U sobu su kada se sve to odigralo bili sami njih trojica. Da-

kle, može ovo da predstavi kako hoće. To mu je uostalom i bila namera.

– Za ovo ubistvo ćete visiti, Šejne! – rekao je zadovoljno.

Šejn se, međutim, nije dao zbuniti. Najzad, nije mogao ni da očekuje da čovek koji je najmio ovog revolveraša svedoči protiv svog plaćenika.

– Ne možete tek tako da izvrćete činjenice Denhame – uzvraatio je mirno. Nećete se pomeriti dok šerif ne stigne ovamo. Pošaljite i po sudiju. Hteo bih da što je moguće više ljudi vide lično šta se ovde događalo. – Obratio se čoveku koji je Džeja Kurtisa okrenuo na leđa. – Pobrinite se za to da šerif i sudija stignu ovamo što pre, ukoliko nećete da vam se gazda ukoči čekajući.

Čovek uputi Denhamu nemo pitanje zagledavši se u njega. Tek kada je ovaj potvrdno klimnuo glavom krenuo je.

*

Nisu mogli ništa nepovoljno da pripišu Šejnu. Uostalom, ne bi ni bilo zgodno pokušavati da se manipuliše činjenicama, jer bi to neke njegove pripadnike učinilo podozrivim i sumnjičavim. Uostalom, Klejton Denham je pred svima ovde igrao čoveka čistih ruku. Zbog toga je, što se pucnjave tiče, ispričao i šerifu i sudiji istinu.

Denham nije, međutim, mogao da objasni i kako je tvrdio da razume Kertisovu reakciju i njegove postupke. Sa svoje strane, Šejn je odustao da objasni šerifu zbog čega se revolveraš ustremio na njega. Bio je u ovom trenutku zadovoljan već činjenicom da mu sloboda kretanja neće biti uskraćena.

Mislio je na Kurtisove reči koje su se odnosile na kralja San Antonia. Rekao je: „Big True Žiro već sedla konja...”

Po Šejnovom uverenju to je moglo značiti da Žiro hoće navodnog otmičara svoje kćeri sopstvenom rukom da ščepa za gušu. To je bilo van svake sumnje ludo. Nikolson mora da je beskrupulozni tip, jer u protivnom, ne bi postao sledbenik ozloglašnog Alakrana. Bilo je ravno samoubistvu izaći pred pušćane cevi Nikolsonovih razbojnika. Bez obzira na to, Šejn nije imao nameru da izigra-va Žiroovu dadilju. Imao je dovoljno godina da zna šta čini i čemu se izlaže. Samo je nameravao da govori s debelim političarem, jer nije mogao da odagna osećanje da u raspletu događaja, bar ovome do sada nešto zaudara!

Niko nije zadržavao Šejna kada je krenuo da napusti birački kamp Klejtona Denhama. Našao je kočiju i naložio vozaču da ga odveze u guvernersku palatu gde je Žiro stanovao.

Prozori belo okrečene kuće bili su osvetljeni, pa je Šejn podozrevao da je stigao prekasno. Verovatno je Žiro već odavno napustio grad.

Crni sluga Džerom nije hteo da ga pusti u kuću.

– Mister Žiro nije ovde, ser – kazao je kratko i ućutao kao zali-ven. Na to je Šejn izrazio želju da razgovara sa gospođom Žiro. Bio

je prilično napet, pa je jedva odagnao želju da na crnog slugu uperi svoj „remington“. Uto se zaori glas Felicije Žiro.

– Ko je tu Džerome? – pitala je.

Crnac okrete glavu u pravcu iz kojeg je dolazio glas.

– Gospodin Šejn je ovde. Meni je gospodin Žiro izričito naredio da...

Šejn je iskoristio priliku i šmugnuo pored Džeroma. Ovaj udahnu vazduh duboko i stisnu pesnice, ali ga glas gospodarice ukoči.

– Uđite Šejne. Možda ću od vas moći da saznam šta se ovde zbiva i šta sve ovo uopšte treba da znači. Prosto ne znam šta da mislim i kakav zaključak da donesem. Uznemirena sam. Pri tom je mahala velikom ceduljom, dajući mu ujedno znak da dođe za njom. Siguran da sada Crnac neće pokušati da ga spreči, prošao je kroz predvorje i uputio se za političarevom ženom.

Felicija Žiro ga nije sačekala da stigne do nje, nego je krenula na sprat zavojitim stepenicama.

– Dođite – rekla je odozgo, a Šejn je sledio njen poziv. Za to vreme je Džerom stajao pogleda uprtog u ulazna vrata namргоđen i uplašen. Strahovao je da će sa Žiroom imati velikih nevolja jer nije izvršio njegovo naređenje. Međutim, ništa nije mogao učiniti da spreči Šejna.

Šejn se obreo u hodniku iz kojeg su vodila mnoga vrata. Felicija Žiro je otvorila jedna i ušla u sobu iz koje je dopirala jaka svetlost. Ostao je da stoji na vratima. Bila je to soba koja je van svake sumnje pripadala ženi. Nameštaj je bio presvučen svetloplavom tkaninom. Teške, brokatne zavese zaklanjale su prozore. U sobi nije bilo postelje. Tek kada je ušao u sobu i zatvorio vrata za sobom ugledao je druga koja su bila otvorena i pružala pogled na široku postelju s baldahinom.

Felicija Žiro je stajala pored jednog poslužavnika. Cedulju koju je držala čas ranije u ruci odložila je i upravo punila dve čaše tamnom tečnošću koju je nalivala iz kristalnog bokala. Osmehnula se, pošavši prema njemu sa čašama u ruci. Njene našminkane usne su bile jedva primetno otvorene i vlažne. Duboki izrez njene svile- ne bluze otkrivao je baršunastu kožu njenih bujnih grudi. Šejn je bio apsolutno siguran da su dva možda i tri dugmeta na bluzi lepe žene bila dole u predvorju još zatvorena.

– Popijte nešto, Šejne – rekla je izazovno.

Prišao joj je i prihvatio čašu iz njene ruke. Namerno mu je do- dirnula prste, međutim, on se pretvarao da to nije primetio. Prišao je poslužavniku i uzeo hartiju. Neko je po njoj pisao uglastim odlučnim rukopisom. Nema sumnje bila je to poruka kralja San Antonia.

Felicija se u tren oka stvori uz njega. Naslonila je grudi na njegovu mišicu. Vrelina njenog tela prodirala je kroz tanku svile- nu tkaninu. Uzela mu je cedulju iz ruke.

– Ne znam da li bi Big True Žirou bilo pravo da vi to pročitate, Šejne – kazala je grlenim glasom, prikrivajući uzbuđenje.

– Verujem da je Big True na putu da počini neku glupost, go- spođo Žiro. Možda bih mogao da mu pomognem.

Nije odgovorila odmah. Naglo je ispila piće i odložila čašu na poslužavnik. Ruke su joj drhtale, pa se čaša prevrnula. Nije obraćala pažnju na to. Iznenada je sklopila ruke oko njegovog vrata. Njen vreli dah mu je dodirivao lice. Hteo je da uzmakne, ali je udario u poslužavnik. Zavukla je prste u njegovu kosu.

– Ti možeš meni pomoći, Šejne – govorila je isprekidano. – I ne slutiš kakav život moram da vodim ovde. Big True se zabavlja sa svojim kurvama! Mene nije dotakao već mesecima. Pri tom me drži zatvorenu kao zarobljenicu i preti da će me ubiti ako budem pokušala da dođem negde drugde do onoga što mi on uskraćuje! Ja sam žena Šejne! Potrebno mi je...

Pokrila mu je lice poljupcima i priljubila svoje vrelo telo uz njegovo. Istini za volju, poznavao je veoma malo žena lepših od Felicije Žiro. U nekim drugim okolnostima ovo je moglo biti nešto divno, praznik strasti, pravo zadovoljstvo. Međutim, bez obzira na svu privlačnost ove zrele žene kojoj se odupirao s mukom, nešto ga je kočilo. Nije želeo da se upušta u vezu zbog koje bi mogao kasnije da zažali. Najzad, ostaje ovde u San Antoniu još neko vreme, dovoljno da navuče gnev i želju za osvetom moćnog čoveka, kakav je bio Big True Žiro. On se, istina, nikada ne bi odao, niti bilo čime pokazao da između njih dvoje postoji nešto. Međutim, sa ženama se nikada ne zna.

Uhvatio ju je za ruke i pokušao da oslobodi vrat. Opirala se nekoliko trenutaka, a onda popustila i uzmakla. Izraz njenih krupnih očiju bio je takav da se Šejn uplašio.

– Ti... ti me odbacuješ, odgurnuo si me? – šaputala je.

– Felicija, ti si najlepša žena koju sam sreo – uzvratio je blago.

– Ali, ti si žena Big True Žiroa, udata si za njega!

Zabacila je glavu na potiljak i nasmejala se.

– On nikada nije imao obzira prema onome šta je osećam – kazala je odlučno. Dokopala je iznenada izrez bluze obema rukama. Dobro poznati zvuk nestrpljivo zderane tkanine ispunio je sobu i čvrste, bujne grudi bile su izložene njegovom pogledu.

– Želim tebe, Šejne – jekнула je. – Potreban si mi – sada!

Šejn je slutio da bi učinio nešto najgore što se jednoj ženi može učiniti ako bi se sada okrenuo i otišao. Znao je da Feliciji Žiro nije bilo stalo do njega. Želela je da zadovolji svoje potrebe, da utaži strast. Možda i da se osveti svom mužu. Ako bi je sada ogurnuo, stekao bi smrtnog neprijatelja do kraja života. Prišao joj je i poljubio je. Osetio je njene meke, podatne usne i suze koje su joj tekle niz obraze. Približavala mu se, odmicala i ječala pod njegovim milovanjem.

Žestina kojom je ova lepa žena reagovala na njegove dodire podsticala je njegovu želju. Osećao je kako ga uzbuđenje obuzima sve više. Kada ga je povukla za sobom na divan, njegova strahovanja i nedoumice su utonula u duboku maglu.

Takva strasna želja ugašena je, a spajanje im je bilo kratko i žustro. Ramena su ga bolela od njenih noktiju u trenutku ekstaze. Ostala je da leži još nekoliko trenutaka uz njega a onda se opustila. Šejn je ostao. Video je izraz nelagodnosti na zajapurenom licu

dok se saginjala da dohvati suknju i njom zakloni obnažene grudi. Osmeh joj je bio izveštačen, okrenula se i iščezla u spavaću sobu.

Šejn se obukao razmišljajući o onome što se uprao odigralo. Retko je sretao žene slične Feliciji Žiro. Bacila mu se oko vrata kao nimfomanka, a sada, kada je sve prošlo, izgledalo je da se stidi svega.

Čekao je da se vrati. Ušla je drugačije odevena. Bela bluza bila joj je zatvorena do grla a krupne smeđe oči bile su hladne kao da se nije dogodilo ništa. Pokazala je cedulju koju je Šejn vratio na poslužavnik i upitala pribrano:

– Jeste li već pročitali?

Gledao je ovu ženu sa krajnjom nevericom. Nije dozvoljavala da se na njoj bilo šta primeti. Delovala je hladno i poslovno. Natočila je još jedno piće i više za sebe zaključila. – Big True se nije mogao zaustaviti!

Trebalo mu je nekoliko minuta da raščita poruku. Iznad teksta je velikim slovima pisalo OGLAS. Čitao je sada glasno:

„Ko god da je oteo moju kćer Lizu, obaveštavam ga ovim putem da nisam spreman da i jedan jedini cent platim za ucenu! Otmičaru dajem od sada nedelju dana vremena da Lizu neozleđenu pusti na slobodu. Ako postupi tako, dajem mu reč da ništa protiv njega neću preduzimati. Ako, međutim, nešto bude učinio mojoj kćeri, ili ako prekorači dati rok, ovog trenutka objavljujem da dajem premiju od 100.000 dolara onome ko mi bude otmičarevu glavu stavio pred noge. To mislim vraški ozbiljno!

Big True Žiro”

Ni sam nije znao zbog čega je osetio laku jezu. Podigao je pogled sa cedulje i upravio ga na Feliciju Žiro.

Ona je upravo ispijala treću čašu brendija.

– On nije čovek, Šejne – kazala je. – Svejedno mu je, to je jasno, šta će se dogoditi s Lizom. Najvažnije je da ga smatraju svi tvrdim, odlučnim momkom kojeg niko i ništa ne može oboriti na kolena.

Debeli političar je doista smatrao sebe kraljem San Antonia. Šejnu, međutim, nije bilo jasno šta dalje treba da bude s ovom ceduljom ostavljenom u kući.

– Šta će biti s ovim tekstom?

– Noćas treba da je predam za novine. Osim toga, treba da naručim štampanje 100 plakata s ovim sadržajem i da obezbedim da se one istaknu po celom gradu.

’ Iako je sumnjao, ne bez razloga, da Felicija ne zna mnogo o muževljevim poslovima, a još manje o njegovom kretanju, uptiao je još:

– Zbog čega je vaš muž odjahao?

Pogledala ga je iznenađeno.

– Mislila sam da vi to znate. Zar nije baš od vas saznao da iza Lizine otmice stoji Don Nikolson!

– U pravu ste – potvrdi Šejn. – To je tvrdio Meksikanac koji je pokušao da me ubije. Čak ako je i poverovao da je to istina može se dogoditi i da nije, da se radi o laži, izmišljotini!

Felicija Žiro nabra obrve.

– Imate li nove podatke o otmičaru?

Šejn odmahnu glavom.

– Nemam, ali uprkos tome, smatram da je Žiroov odlazak preuranjen. Zar on stvarno veruje da će moći da je oslobodi iz Nikolsonovih ruku? On sam?!

– Poveo je sa sobom i Nika Kvindara.

– Nikolson vodi bandu od nekoliko stotina ljudi. Ne gospođo Žiro, nije oslobađanje pravi razlog. Mora da postoji neki drugi. Vaš muž i Nikolson se poznaju, zar ne?

Na lepom licu žene nije zaigrao ni jedan mišić.

– Big True mi je kazao da ste vi ispali iz igre, Šejne – promrmrljala je. – On vam je oduzeo taj posao. Kako to da se još uvek angažujete?

– Ja, gospođo nikada nisam dobio neki posao od vašeg muža. Došao sam u San Antonio sa nalogom da rasvetlim otmicu Lize Žiro i da je, ako je to moguće živu vratim kući.

– Ako je tako, trebalo bi da jašite za mojim mužem i Kvindarom.

Za trenutak nije odgovorio ništa. Uostalom, nije mu bila namera da Feliciji Žiro priča o mislima koje su mu se rojile u glavi. Samo je vratio ženi cedulju uz upozorenje.

– Odnosite je ako sutra treba da bude u novinama.

Prihvatila je cedulju dok su joj smeđe oči zasvetlele na neki čudan način.

– Ispratiću vas dole, Šejne!

Krenula je za članom sedme brigade niz zavojite stepenice. Video je kako joj se suknja zateže oko bedara, pa nije mogao sprečiti toplotu koja mu se širila telom.

Džerom nije bio tu, pa je morala da ga pozove. Kazala mu je kuda ide, a onda zajedno sa Šejnom izašla iz kuće. Noćni vazduh bio je neprijatno mlak. Ponudio je da je isprati do ulice Market gde se nalazila redakcija lista. Prihvatila je njegovu ponudu. Išli su ćutke jedno uz drugo, svako obuzet svojim mislima. Felicija Žiro je doista znala da se drži hladno kada je to želela.

Šejn se pozdravio sa političarevom ženom ispred osvetljene zgrade mesnog lista.

– Pogledala ga je i kazala:

– Javiću ti kada mi opet budeš potreban, Šejne.

Stajao je još uvek na ulici kada je ona zatvorila vrata za sobom i nestala u zgradi „San Antonio Sentinel“. Nije znao šta da misli o svemu, a naročito o njoj. Samo je jedno znao pouzdano, da neće dozvoliti da ga još jednom upotrebi.

*

Plavuša je prela u snu kao zadovoljna mačka. Za Šejna je biti sa ovom curom predstavljalo neku vrstu i telesnog ali i duševnog pročišćenja. Mili, kako je devojkica kazala da joj je ime, bila je rado-

sno, jednostavno stvorenje i uspela je za nekoliko minuta da ga natera da odbaci sumorne misli.

Vodili su ljubav do duboko u noć, a onda je Mili morala da obuzda svoju ogromnu potrebu za ljuvalju i zaspala je u Šejnovom naručju.

Sada, kada je ležao budan s rukama iza potiljka pored usnule Mili, vratile su se neprijatne i mračne misli. Naročito one koje su ga odvratile da sledi Big True Žiroa i Nika Kvindara do Orlovog prolaza koji se nalazio nasuprot Fuentesu na američkoj obali Rio Grande.

Meksikanac je dobio nalog od Džeja Kurtisa da ubije Šejna. Kurtis je opet, sa svoje strane tvrdio da je delovao u ime Dona Nikolsona. Nelogično, jer je Kurtis bio na platnom spisku kicoša Klejtona Denhama.

Istini za volju, nije bilo isključeno da Kurtis radi za dva gospodara, da služi dvojici. Bez obzira na sve kombinacije koje su mu padale na pamet, nikako nije mogao da pretpostavi šta bi moglo da navede Nikolsona koji se utvrdio s druge strane Rio Grande da ukloni njega, Šejna. Da je tako, verovatno bi i Niku Kvindaru natovario ubicu na vrat. Najzad, i on i Kvindaro su radili za Žiroa, istina sa različitih pozicija i na različit način. To, međutim, Nikolson nije morao da zna. Za takvog razbojnika bilo je dovoljno da su mu obojica na putu.

Ne i sto puta ne, Šejn za Nikolsona nije predstavljao opasnost. Misli su se rojile nezadrživo. Ako je Kurtis radio samo za jednog čoveka, mora da je taj jedan gazda kriv za dati nalog za ubistvo. U tom slučaju je Kurtis samo pominjanjem Nikolsonovog imena hteo da navede plaćenog ubicu na pogrešan trag.

S druge strane, možda je debeli političar saznao da baš Nikolson poteže konce, da je glavni u otmici? Bilo kako bilo, između kralja San Antonia i vođe bande Nikolsona mora da postoji veza. Pitanje je samo u kakvim su odnosima. Čovek koji je celu ovu in-trigu ispleo, mora naravno sve da zna.

Klejton Denham. Ako je on čovek iz pozadine, šta može da očekuje od cele ove zavere? Opasnost od toga da će zbog otmice Lize Žiro krenuti listom prema krajnje konzervativnom republikancu nije bila za potcenjivanje.

Oglas debelog političara će doneti dodatne simpatije. Tim oglasom se predstavio kao tvrd, pravičan čovek koji svoja lična osećanja potiskuje u drugi plan kada se radi o tome da stane na put razbojniku.

Ma koliko napregnuto mislio, Šejn nije mogao da nađe „polu-gu“ kojom bi Klejtona Denhama izbacio iz sedla. Kicoš je očigledno bio prevejan i premazan svim mastima. No, Šejn je isto tako znao iz iskustva da i najprevejaniiji načine grešku koja će ih odati, samo treba da budu na to izazvani.

Odlučio je da jednog od narednih dana upravo to učini. Mili se pokrenula pored njega.

– Ti još uvek ne spavaš? – promrmljala je. Njena ruka krenu ispod njegovog pokrivača. Osetio je kako joj prsti nemirno igraju preko njegovog trbuha. Ona je počela da se kikoće:

– I tebi ovoga nikada nije dosta kao ni meni, zar ne?

* *

U San Antoniju je vrilo kao u loncu. Tek sada je Šejn u punoj meri sagledao grešku koju je načinio Big True Žiro kada je nestao iz grada.

Denhamova politička kampanja protiv predstavnika republikanske partije, protiv kralja San Antonija bila je u punom zamahu.

U prvom trenutku je izgledalo da je Žiroova oštra reakcija predstavljena na plakatima i u novinama, donela dodatne simpatije, odnosno nove glasače. Onda je, međutim, Denham zadao protivudarac. U novinama je objavljen veliki članak u kojem je Žirou prebacivana nečovečnost u odnosu na kćer Lizu. Klejton Denham je patetičnim tonom obavestio čitaoce da je spreman da zaboravi sva suparništva da bi spasao život Lize Žiro. Spreman je da žrtvuje 20.000 dolara i pozvao je građane da budu velikodušni i daju priloge kako bi se sakupilo 100.000 dolara za otkup devojke od otmičara.

Taj članak je izazvao snažan talas solidarnosti i spremnosti za pomoć. Samo u toku jednog jedinog dana sakupljeno je 60 hiljada dolara. A onda, kada je Felicija Žiro javno izrazila zahvalnost Denhamu na njegovoj nesebičnoj pomoći kao da je potpisana Žiroova izborna kapitulacija.

Šejn je ovakav razvoj situacije pratio sa iznenađenjem.

Klejton Denham je povukao majstorski potez, pa je Šejnu bilo jasno da je sada ugorženiji no ikada. Bio je uveren da Denhamova reakcija na Žiroov oglas nije bila spontana nego dugo i brižljivo pripremana. U svetlu tih činjenica bilo je najverovatnije da je celu stvar inscenirao sam Denham. Otmica Lize Žiro, kakva farsa!

Denhamu može samo da donese veliki uspeh ako sakupi tih 100.000 dolara preda ih tobožnjem otmičaru i biračima još pre izbora pokaže Lizu Žiro živu i zdravu!

Sto je više razmišljao u tom pravcu, Šejn je bio uveren da ova poslednja kombinacija najviše odgovara istini. Još jedna stvar mu se činila verovatnom, ako ne i sigurnom: Liza Žiro je tu negde u San Antoniju ili u najbližoj okolini grada!

Šejn je dva dana krstario gradom i u mračnim jazbinama razgovarao s raznim ljudima, uključujući i neke mračne tipove koji bi za jedan dolar presekli grkljan rođenoj staramajci! Uprkos svem turdu, uloženom novcu i izgubljenom vremenu, nije naišao ni na kakav trag.

Do duboko u noć pritajen, motrio je na Denhamov izborni štab i posmatrao ljude koji su tamo ulazili i izlazili. Osim toga, sledio je Denhama i njegovog pratioca kada su napustili štab i uputili se u kicošev stan koji se nalazio na sto jardi udaljen, takođe u ulici Vilita.

Koliko se Šejn vešto pritajio motreći i sledeći Denhama, toliko je ovaj bio, ako ne i više, oprezan. Sve je spolja gledano bilo u redu,

teklo uobičajeno za predizbornu aktivnost, pa nikakva senka ne bi mogla pasti na demokratskog kandidata. Čoveka iz sedme brigade taj spoljni izgled i utisak nije mogao da obmane. Suviše je toga do sada preturio preko glave. Nije, međutim, ostalo bez trunke kolebanja. Tolika opreznost i delovanje bez i jedne greške, naterale su Šejna da se povremeno upita da nije krenuo pogrešnim pravcem, zaletio se u zaključivanjima.

Izbori su bili zakazani za sledeću nedelju. Dakle sve pripreme su bile u punom zamahu. Svuda u gradu su se vijorile zastave, zategnuti su mnogobrojni transparenti, a brojni venci od raznobojnog cveća dopunjavali su prizor. Denhamu je ostalo još nekoliko dana da svoju zaveru ostvari do kraja.

Kicoš se nigde nije pojavljivao, ni nastupao sam. Čovek koji mu je uvek stajao uz bok, nosio je kao i Džej Kurtis nisko obešena dva revolvera u otvorenim futrolama.

Šejn je, u stvari računao s tim da će Denham još jednom pokušati da ga ukloni s puta. Ipak, pokazalo se da mu je bilo najvažnije da Big True Žiroa na neki način izmami iz grada. Možda ga i nije smatrao tako opasnim da baš mora po svaku cenu da ga ukloni. Šejn se razmišljajući, time tešio. Osim toga, bio je u stisci s vremenom, pa bi svaki okršaj, svaka nezgoda samo omeli izvršenje onog što je naumio. Gorelo mu je ispod noktiju. Dva dana ranije, navratio je u guvernerovu palatu, sada rezidenciju porodice Žiro da bi se kod Felicije raspitao ima li novosti od njenog muža i njegovog revolveraša Nika Kvindara.

Sluga Džerom ovog puta nije pokazao nameru da mu spreči ulazak u kuću. Njegovo crno lice odražavalo je zabrinutost. Verovatno je znao da su mu u ovoj kući dani odbrojani ukoliko se Big True ne bi vratio.

Felicija Žiro se nalazila na spratu u svojim prostorijama. Šejnu bi bilo draže da je s njom razgovarao dole u predvorju, međutim, ona mu je poručila po Džeromu da ga čeka u svojoj sobi.

Senka u njenim očima odala je Šejnu o čemu razmišlja. On se pretvarao da ne primećuje ništa i upitao:

– Jeste li čuli nešto o svom mužu?

Odmahnula je glavom.

– Nisam. I da budem iskrena ne zanima me baš mnogo. Ne bih bila tužna da ga više nikada u životu ne vidim.

– Učinili ste sve da vaš muž izgubi na izborima – kazao je Šejn. – Uzeće vam za zlo i to veoma što ste ga napali s leđa.

– Pri tome sam mislila samo na Lizino dobro – uzvratila je žustro. Zatim je prešla jezikom preko usana i prišla Šejnu.

– Pošto si već ovde, Šejne – kazala je prigušeno i pošla podignutih ruku prema njemu, da bi ga obgrlila oko vrata.

Čovek iz sedme brigade se namrštio i naglo izmakao u stranu. Felicija Žiro jedva čujno kriknu.

– I prvi put je bilo suviše – kazao je grubo. – Što se ne obratite Denhamu, on van konačno nešto i duguje.

Video je kako se njeno lepo lice izobličuje. Naglo se okrenula, napustila sobu tresnuvši vrata za sobom. Već je bio na stepenica-

ma kada je Felicija počela da besni u svojoj sobi. Šejn je napolju na trgu duboko udahnuo vazduh. Ovo mu baš nije bilo potrebno.

Mrzeo je kaljugu u koju je ovde upao. Odjednom mu je postalo sasvim ravnodušno ko će dobiti izbore. Ni do jednog od protivničkih kandidata mu nije stalo, nisu mu bili bliski. Naprotiv! Upravo je razmišljao da li da se vrati u hotel „Menger“ i u naručje lepe Mili, i celu ovu prljavštinu potisne iz svesti, kada iz velike kuće oprezno otvorivši vrata izađe ženska prilika lica pokrivenog koprenom. Nije bilo sumnje da je to uvređena lepotica Felicija Žiro. Hitala je da što pre napusti osvetljeni trg i skrenula u ulicu Doloroza prošavši mimo mesta na kojem se nalazilo nekoliko kočija i čekalo mušterije.

Šejn je pratio mladu ženu neupadljivo, i posle nekoliko trenutaka bilo mu je jasno da je cilj njenog tajanstvenog izlaska bio izborni štab Klejtona Denhama.

*

Šejn je veoma žalio što ne može da sazna o čemu to imaju da razgovaraju Felicija Žiro i lukavi kicoš. Ostala je čak pun sat kod njega. U istom trenutku kada je izlazila iz zgrade u kojoj je bio smešten izborni štab, Šejn ugleda Klejtonovog revolveraša kako dolazi odozgo iz ulice Alamo. Čovek širokim pokretom podiže šešir i uputi joj pomalo podrugljiv osmeh. Ona samo podiže glavu i promače pored njega.

Nije mogao da protumači odakle potiče nemir koji ga je odjednom obuzeo. Osetio ga je onog trenutka kada je ugledao revolveraša. Kada je ušao u bočnu ulicu taj nemir je čak postao jači. Opsovaio je prigušeno. Ako je mrzeo išta na ovom svetu onda je to bila situacija kakva je ova, kada je bio osuđen na pasivnost. Uostalom neće bdeti još jednu polovinu noći. Ljutit krenuo je prema svom hotelu u ulici Alamo. Nije nalazio objašnjenje zbog čega nemir koji ga je osvojio ne popušta, nego naprotiv biva sve jači! Pretvorio se gotovo u grč kada je stupio u predvorje hotela.

*

Ustuknuo je i nesvesno spustio ruku na dršku svog „remingtona“ kada je na kraju dugog hotelskog hodnika ugledao čoveka pred vratima svoje sobe oka prilepljenog na ključaonicu. Bio je to kelner koji posluhuje tu na spratu. Šta li je imao da vidi u praznoj sobi i to kroz ključaonicu?

Kelner ga nije primetio. Uostalom, i Šejn se tudio da bude tako. Uspravio se i mašio ključa koji je bio pričvršćen na svežnju na njegovom pojasu.

Šta li je tražio u njegovoj sobi, pitao se Šejn?

Upravo je zaustio da pozove kelnera kada ovaj otvori vrata.

— Hej..., — samo toliko je Šejn uspeo da prevale preko usana kada se zagori zaglušujuća detonacija.

Kelner je kao nevidljivom pesnicom bio odbačen na drugu

stranu hodnika. Prasak proprati detonaciju od koje se Šejnu sledila krv u žilama.

Barutni dim je kuljao iz hotelske sobe. U tri skoka se našao pored kelnera koji je beživotno ležao na zemlji. Za trenutak je osetio da mu se utroba prevrće. Sačma iz dvocevke je zakačila glavu i gornji deo tela nesrećnika. Sve je bilo umrljano krljvu. Zid je bio pun sitnih rupa od olovne sačme. Okrenuo se da mu ne bi pozlilo. Bacio je pogled u sobu.

Kroz otvorena vrata hotelske sobe izlazio je brutni dim, sada već razređen, tako da je mogao da nazre obrise sitne ženske prilike na jednoj stolici. Prigušeno ječanje i krkljanje dopiralo mu je do ušiju. Potrčao je u sobu. Razrogačio je oči kada je prepoznao Ivonu Lokard vezanu za stolicu sa krpom u ustima. Kraj nje se nalazila druga stolica na koju je bila privezana sačmarica. Cev je bila upearena na vrata. Zategnut konac vodio je od vrata do obarača puške. Još uvek su tanki pramenovi dima izlazili iz oba otvora dvocevke veliki kao dolar.

Prizor koji mu se ukazao bio je zaista potresan, da se i ne pominje šta se moglo dogoditi da se odigralo po planu koji su zločinci skovali. Naravno, Šejn tada ne bi bio u prilici da se užasava i razmišlja. Bio bi na onom istom mestu i u istom stanju u kojem se nalazi nesrećni, radoznali kelner.

Ivona je ječala dok su joj suze slivale niz obraze. Ispod stolice su počele da izbijaju varnice. Šejn je reagovao instinktivno. Poleteo je prema stolici i dokopao Ivon, ne gubeći vreme da je odvezuje. Jednostavno, podigao je zajedno sa stolicom i krenuo prema vratima. Nesrećnu ženu je delimično nosio, a delimično vukao, hitajući da se dokopa zaklona. Ispod stolice na mestu gde je Ivona trenutak ranije sedela, ležao je paket iz kojeg je virio zapaljeni fitilj. Šejn je snažno šutnuo čizmom paket, pošto je petom nagnječio fitilj da bi ga ugasio. Paket s eksplozivom je odleteo pod ormar.

Baš kada je hteo da Ivonu izvuče sasvim iz te proklete sobe, odjeknula je eksplozija. Nije uspeo da je spreči. Tresak u sobi bio je zaglušujući. Osećao se omamljenim. Teški predmeti su leteli na njega sa svih strana, a onda blesnu vatra. Trebalo mu je nekoliko sekundi da se povрати iz omamljenosti. Soba je bila u plamenu a ormar više nije postojao. Eksploziv ga je formalno razneo na komade.

Šejn je pokušao da se uspravi, držeći grčevito levom rukom naslon stolice za koju je Ivona bila vezana. Stenjući od napora izvlačio je što je moguće dalje od vatre koja je osvajala velikom brzinom.

Hodnikom hotela je odjekivao bat koraka, a prodoran vrisak se razlegao hotelom.

– Vatra! Vatra!

Uspeo je da nekako izvuče Ivonu u hodnik. Izvukao je nesrećnoj ženi krpu iz usta. Drhtala je celim telom koje je zatim počelo da potresa nezadrživo jecanje.

Šejn oseti nečiju pesnicu kod potiljka. Ugledao je čekinjastu plavu kosu. Šerif Valton? Otkud on baš ovde u hotelu u ovom tre-

nutku. Teško je poverovati da je to slučajno. Ako nije namerno, onda je taj zvezdonosac nepojmljivo brz!

– Uhapšeni ste Šejne! – naredio je šerif odsečno.

Čovek iz sedme brigade nije oklevao. Njegova pesnica pogodila je čuvara zakona u vrh brade. Valton prevrnu oči, a noge se izmakoše ispod njega. Pao je tik uz unakaženog kelnera i ostao bez svesti, oslonjen ramenima na zid.

Šejn primeti u šerifovom opasaču zadenut nož, uze ga i oslobodi Ivonu veza. Tek tada je primetio da mu je leva ruka oblivena krvlju. Nije obraćao pažnju na povredu, jer nije imao vremena.

Povukao je Ivonu na noge, jer je baš u tom trenutku šerif počeo da se pokreće. Potrčao je gurajući poluošamućenu ženu ispred sebe. Čuo je glasne povike iza sebe, a onda, kao da mu je providenje priteklo u pomoć, ugleda uzana vrata na kojima je pisalo „Samo za osoblje hotela“.

Otvorio ih je žustro i našao se ispred uzanog stepeništa. Morao je da obujmi Ivonu oko struka, jer je primetio da je snaga napušta i da će se onesvestiti. Vukao je niz stepenice. Zapahnuo ga je jak miris sapunice. Dolazio je iz jedne bočne prostorije zatvorenih vrata. Bez oklevanja ih je otvorio i bio zapahnut toplom vodenom parom. U prvom trenutku je pomislio da se nalazi u prostorijama za kupanje u kojima je već boravio. Već je krenuo da izađe kada mu do ušiju dopre šerifovo urlanje. Gurnuo je Ivonu ispred sebe u prostoriju ispunjenu parom i zatvorio vrata.

Hitali su kroz paru prolazeći pored ogromnih kazana. Iz pare su izranjali kosooki ljudi. Oni su u perionici hotela!

Na licima Kineza koji su radili ovde, ogledao se strah. Šejn je hitao pored njih. Pošto nije otkrio drugi izlaz iz perionice, doko-pao je jednog od Kineza za ramena okrenuo ga prema sebi i upitao:

– Kako možemo da izađemo oдавде?

Lice tog Kineza se Šejnu učinilo nekako poznatim, kao da ga je već sreo. Mali čovek pođe iznenada i reče vrskaјуći:

– Ti pratiti meni!

Trčao je ispred Šejna, pa su se posle nekoliko trenutaka izba-vili iz vrućeg isparenja sapuna i vode i obreli na čistom noćnom vazduhu. Šejn iznenada oseti drhtavicu, iako je bio okupan zno-jem. Odnekle je dopirao prodorni zvuk zvona vatrogasnih kola. Nebo nad „Menger“ hotelom bilo je crveno.

Nalazili su se u dvorištu hotela. Valtonov prodorni glas sada je dopirao iz perionice. Šejn je držao Ivonu za ruku. Hteo je da kroz kolsku kapiju izađe na trg Alamo.

Kinez mu prepreči put.

– Ja tebi pomoći – vriskao je. – Ja imati skrovište za tebi.

Šejn je već hteo da odgurne kosookog čovečuljka u stranu, kada se setio odakle ga poznaje. Bio je to isti onaj momak kojeg je spasao da ga volovi iz teške zaprege ne izgaze kopitama.

Valtonov glas bio je sve jači što je značilo da je sve bliže. Šejn odluči da Kinezu pokloni poverenje. Klimnuo je glavom u znak odobravanja, a Kinez potrčao koso preko dvorišta do zaklona za

kola. Samo što su stigli u senku prvih kola na koja su naišli kada se na perionici širom otvoriše vrata.

Čuvar zakona u San Antoniu izađe iz oblaka pare u dvorište. Kao da ga đavoli gone obazirao se oko sebe, pa posle trenutak dva oklevanja, zaključio da su begunci pobjegli kroz kapiju i dokopali se trga. Čak se nije ni za trenutak zadržao pogledom na zaklonu za kola, gde su svi troje napregnuto iščekivali dalji rasplet događaja. Videći da šerif grabi prema kolskom izlazu, odahnuli su s olakšanjem. Šejnu je, međutim, bilo jasno da je to samo odgađanje i da im preti smrtna opasnost. Kinez povuče Šejna za rukav i reče:

– Ti poći sa mnom!

*

Šejn nije imao pojma da i u San Antoniu postoji trijada, tajni kineski savez koji često nije bio ništa drugo do obično razbojnička banda. Inače, takvi savezi su osnivani u početku sa znatno humanijim ciljevima, da bi se Kinezi međusobno štitili i pomagali u tuđem svetu. Takvi savezi osnovani su pošto je hiljade Kineza dovedeno u rudnike zlata u Kaliforniji, a posle toga na gradnju železnica širom zemlje. Za kineske radnike je trijada bila jedina mogućnost da u neprijateljsom okruženju nađu malo zaštite i osećanje pripadništva.

Pošto ih je Kinez proveo kroz nebrojene hodnike i prolaze, Šejn je potpuno izgubio orijentaciju. Imao je muke da vuče za sobom Ivonu koja se nalazila pred nervnim slomom. Najzad, nije imao izbora, uzeo je u naručje.

Gotovo saplićući se nosio je uz nekoliko stepenica. Od Kineza nije bilo ni traga, a na kraju hodnika je bilo mračno kao u rogu. Šejn zastade.

– Hej – promrsio je – Kuda?...

Vrh zapaljene šibice razbi mrak ispred njega. Plamičak je osvetlio lice Kineza. Kosa mu je blesnula crnim sjajem kada je šibicom zapalio fitilj fenjera. Osmehnuo se.

– Mi odmah tu!

Šejn je video da se nalaze u hodniku čiji su zidovi bili obloženi daskama. Kinez otvori jedna vrata i izmače se u stranu da bi pustio Šejna i devojk, a onda ih zatvorio za sobom. Pružio je lampu Šejnu. Da bi je prihvatio, morao je da pusti Ivonu na zemlju. Ona je ponovo počela da jeca. Naslonila se na Šejna i grčevito mu stezala mišicu, tako da je osetio bol. Ipak, nije se opirao, niti bilo šta preduzimao da se oslobodi stiska. Nije joj bilo lako da se otrese sveg zla i užasa kroz koji je prošla. Sve je bilo suviše sveže i utoliko strašnije. Samo je nekoliko sekundi delilo nesrećnu devojk od si-gurne smrti.

– Ti ovde čekati – rekao je Kinez. Okrenuo se i nestao u jednoj niši koju do tada Šejn nije primetio. Pošao je za kosookim vukući za sobom Ivonu. Levom rukom je držao lampu visoko iznad glave obasjavajući tako njenom svetlošću unutrašnjost niše. Tamo su se nalazila vrata iza kojih je iščezao Kinez. Za trenutak se pitao da li

je postupio dobro što ga je sledio. Najzad, posle više pokušaja da ga ubiju i to za veoma kratko vreme, počeo je da podozreva i sumnja bezmalo u svakoga. Šta ako je kosooki Denhamov čovek? Zar je puka slučajnost da ga je oslovio u perionici „Menger“ hotela gde je dobio posao.

Protекло je dugih petnaest minuta a da se nije dogodilo ništa. Ivona je sedela na zemlji i držala Šejna za nogu, jecajući bezglasno. Osećao je kako nemir u njemu raste. Već je hteo da podigne nesrećnu devojkicu sa zemlje, kada je razabrao glasove iza zatvorenih vrata. Nesvesno je spustio desnicu na dršku svog „remingtona“.

Vrata se najzad otvoriše. Žućkasta svetlost je prodirala u nišu. Šejn je ugledao obrise jedne izuzetno krupne osobe koja ga je nadmašila rastom čak za glavu. Sitne oči sa ugojenog lica gledale su ga prodorno. Kada mu je kolos prišao, Šejn izvuče revolver iz futrole.

Mali Kinez, vodič se ispreči ispred svog krupnog sabrata.

– Hung Li biti prijatelj – vrskao je mali Kinez. Ti ne bojati mister. Ti ovde u sigurnost.

Šejn je oklevao. Ugledao je iza dvojice Kineza kako se neko pokreće. Kolos se izmiče u stranu i dve devojkice, Kineskinje stupiše napred. Nosile su uzane svilene haljine sa prorezima sa strane koji su dopirali bezmalo do bedara. Lica su im bila lepa, a stas vitak. Kleknule su na kolena ispred Šejna i uhvatile Ivonu za ramena.

Nesrećna devojkica podiže glavu. Suze su joj se slivale niz obraze. Jedna od devojkica joj se obrati zvonkim glasom na engleskom, u kojem se nije osećao strani akcenat:

– Hajdete gospođice, mi ćemo se brinuti o vama. – Izgledalo je da Ivona ima poverenja u njih. Dozvolila je da je povuku i usprave na noge, a onda bacila još jedan pogled na Šejna pre nego što su je dve mlade Kineskinje odvele u drugu prostoriju.

Ogromni Kinez prođe mimo Šejna i baci pogled u mračni hodnik. Mali Kinez uhvati Šejna za ruku. Smešio se.

– Ti govoriti sa Hu Čengom. Ali prvo očistiti rane i okupati sebe.

Čovek iz sedme brigade samo sleže ramenima. Nije bio u prilici da gospodari situacijom. Prosto, nije imao izbora. Opasnost koja ga je vrebala napolju na ulicama San Antonia, činila mu se znatno većom od ove ovde u podzemnim prostorijama i hodnicima među Kinezima.

*

Šejn je uživao u toploj kupki. Ti Kinezi imaju način života na koje bi se on mogao lako priviknuti. Nežne ruke dve Kineskinje koje su mu masirale ramena, sapunjale ga, oprale mu kosu, pa čak i posekle nokte, učinile su da se opusti potpuno. Jedva je uspevao da se usredsredi na reči Kineza koji mu je pravio društvo. Mladi čovek koji ga je doveo na kupanje, zvao se Vang. On je uostalom bio stalno uz njega, vodič kroz podzemne hodnike. Nezgoda sa vo-

lovskim kolima kada su mu bila uništena kolica kojima je prevozio mušterijama rublje. Uništavanje tuđeg rublja uništilo je njegovu skormnu ali samostalnu egzistenciju. Morao je da nadoknadi štetu i tako došao na prosjački štap. Bio je, ukratko, bankrot. U pomoć mu je pritekla kineska tajna organizacija trijada i obezbedila mu posao u perionici hotela „Menger“.

Vang je bio Šejnu večno zahvalan bez obzira na primedbe da situacija nije bila baš tako strašna kao što je izgledala. Vang nije hteo da prihvati ovakve opaske. Za njega je Šejn bio spasilac života. O događaju u hotelu su govorili veoma malo. Šejn je shvatio da je Vang dobio određena uputstva kojima nije hteo da se suprotstavlja. Vang ga je obavestio ukratko da je vatra u hotelu brzo savladata i da su izgorele samo dve sobe na prvom spratu.

Posle kupanja Šejn se osećao kao preporođen. Ranu na levoj ruci koju je veliki komad drveta pri eksploziji načinio, dve devojke su brižljivo očistile i previle.

Ovako opravljen i osvežen, Šejn je počeo da biva nestrpljiv i nekoliko puta je pitao Vanga kada će moći da razgovara sa Hu Čengom. Vang ga je po ko zna koji put molio da bude strpljiv. Iz njegovih reči, čak njegovog glasa izbijalo je ogromno strahopoštovanje koje je osećao prema Hu Čengu. Mora da je taj bio vođa trijade u San Antoniu.

Vang ga je poveo u jednu drugu prostoriju gde je bila smeštena Ivona Lokard. Nju su doista pazile i mazile dve mlade Kineskinje. Ležala je u prostranoj postelji u svilenjoj posteljini i ostavljala utisak da je prebrodila prvi šok.

Uspravila se u postelji kada je Šejn ušao u prostoriju. Vang dade devojkaama znak i one napustiše sobu. Kada su se vrata zatvorila za njim, prišao je njenoj postelji i seo.

Ivona iznenada obavi ruke oko njegovog vrata i počne da jeca. Šejn je milovao po kosi i pustio da se sama umiri. Pribrala se prilično brzo.

– Toliko sam se bojala, Šejne... – šaputala je.

– Prošlo je, Ivona – umirivao ju je Šejn. – Ispričaj mi kako je do toga uopšte došlo.

Glas joj je bio veoma uzdržan i tih kada je počela da priča. S mukom je razabirao njene reči.

Ivona je sasvim slučajno čula razgovor koji je Denham vodio sa svojim novim revolverašem kojeg je najmio posle Kurtisove pogibije. Nije shvatila baš mnogo iz tog razgovora, ali je bilo jasno da se radi o Lizi Žiro. Verovatno je Denham primetio da je tu negde u blizini, a možda je proizvela neki šum koji mu je skrenuo pažnju. Uhvatio je uveren da je namerno prisluškivala i bio užasno besan, žestoko je udario, a onda je zaključao u sobu.

Nešto kasnije je po nju došao Džozel Mek Kini. U početku je verovala da Denham namerava da je ukloni iz grada. Za kratko vreme obmanjivao, da je za njega ona samo obična igračka. Bila mu je potrebna da mu greje postelju. Međutim, ni u snu nije pomišljao da se oženi njome.

Mek Kini je s njom otišao u hotel „Menger“. Ivona ga je bez protivljenja sledila nadajući se da će tamo sresti Šejna. Obazirala se oprezno na sve strane ne bi li ga ugledala. Nije imala sreće, mislila je. Naravno, nije ni izdaleka mogla da sluti šta se sprema. Mek Kini je s njom ušao u jednu sobu.

Tek kada je revolveraš vezao za stolicu puklo joj je pred očima. Shvatila je kakav nalog je Mek Kini dobio od Denhama. Trebalo je da je ubije. Čim je shvatila, htela je da zove u pomoć, ali joj je revolveraš stavio krp u usta. Užasnuta i pri tom nemoćna, gledala je kako privezuje sačmaricu za stolicu i kako ispod nje stavlja pakovanje eksploziva. No, tek kada je videla da plaćeni ubica izlazi iz sobe kroz prozor, shvatila je da se nalazi u Šejnovoj sobi. Trebalo je da umru zajedno. Obarač sačmarice bio je povezan sa kvakom na vratima. Ko bi otvorio vrata aktivirao bi sačmaricu i bio raznesen olovnom sačmom. Istog trenutka trebalo je da plamen iz puščane cevi upali fitilj vezan za eksploziv ispod stolice.

Nesrećna devojka je disala teško i isprekidano.

– Mislila sam da ću poludeti kada sam čula neke zvuke ispred vrata – nastavila je gotovo zamuckujući od uzbuđenja. – Pokušala sam da skrenem pažnju na sebe i da te upozorim, ali su mi iz usta izlazili neki prigušeni, nejasni glasovi.

Šejn je klimnuo potvrdno glavom.

– To mora da je ipak čuo kelner na spratu. Uspeo sam da vidim kako viri kroz ključaonicu. Mora da te je video na stolici pa je zbog toga otvorio vrata i tako bio pogođen sačmom koja je u stvari bila namenjena meni!

Ivona je briznula u plač stežući Šejna grčevito. On je milovao po kosi ostavljajući joj vremena da se primiri.

– Sve je prošlo, Ivona. Zaboravi Denhama, izbriši ga iz svesti i iz sećanja. Mogu da ti tvrdim da je taj čovek gotov samo što on to još ne zna. U svakom slučaju, znam da će ga za sve što je učinio tebi i meni, da ne pominjem ostale, jer njih sigurno ima, stići zaslužena kazna.

*

Šejnu se činilo kao da Vang ima u telu ugrađenu oprugu. Ne prestano se kretao pognut i ruku prekrštenih na grudima, dok mu je perčin poigravao tamo-amo.

Šejn ugleda u velikoj naslonjači sitnog, mršavog Kineza sede kose i asketskog izgleda. Tako zavaljen delovao je kao poluosušena grana. Na tom licu izbrazdanom borama, kao da su samo oči bile žive.

Lako je naklonio glavu da bi iskazao svoje poštovanje prema ovom starom čoveku.

Stari Kinez podiže levu ruku. Samo taj mali, jedva primetan pokret bio je dovoljan da Vanga udalji iz sobe. Vrata za Kinezom su se zatvorila nečujno.

Čovek iz sedme brigade se osećao neugodno pod ispitivačkim

pogledom starog čoveka. Prigušena svetlost iz lampiona i nekako čudno memljiv vazduh otežavali su disanje.

Stari Kinez mu je dao znak da sedne. U sobi, međutim, nije bilo druge stolice. Dakle, nije mu preostajalo ništa drugo nego da se spusti na asuru od pirinčane slame kojom je bio pokriven pod u sobi. Iz te pozicije morao je da podigne pogled prema Kinezu i shvatio da je to smisao ponude da sedne. Tako sa poda, automatski se postaje mali u odnosu na onog drugog bez obzira na rast.

– Vang kaže da ste vi prijatelj Kineza mister Šejne? – kazao je Hu Čeng vođa trijade sitnim, vrskavim glasom.

Šejn se samo osmehnu.

– Vang misli da sam mu ja spasao život.

– Zar to ne odgovara istini?

– Volovska zaprega je smrskala njegova kola. Možda bi i Vang nastradao da ga nisam dočepao i podigao na konja. Ne znam.

– Pomogli ste jednom Kinezu. Već to je mnogo.

– Još nikada nisam sudio o ljudima na osnovu boje njihove kože, mister Čeng. Ima Kineza koje ne podnosim, pa čak i prezirem.

Žučkaste oči vođe trijade za trenutak blesnuše.

– Vi ste častan čovek mister Šejne – kazao je otegnuto. – Vang reče da vam je potrebna pomoć. Pre nego što vam je budem pružio, morate mi reći istinu o tome šta vas je dovelo ovamo u San Antonio.

Šejn se nasmeja.

– Poznajem mnoge Kineze u drugim gradovima, mister Čeng. Oni su uvek znali sve pre ostalih stanovnika. I više, naravno. I vi, prema tome znate zbog čega sam ja došao u ovaj grad, ko me je pozvao i za koga radim.

Takav odgovor se Hu Čengu izgleda nije baš dopao. Šejn je slutio šta je razlog. Kinezi su uvek zazirali od sukoba i rasprava sa predstavnicima vlasti i predstavnicima vlade. Klonili su ih se kao đavo svete vodice. Samo u tišini i pri oskudnoj svetlosti i naravno u anonimnosti mogli su da žive neuznemiravano.

Hu Čeng uprkos svemu klimnu potvrdno glavom.

– Vi radite za vladu u Vašingtonu. Šta je vaš zadatak? Jeste li možda US maršal?

Šejn je to porekao.

– Uostalom, nije važno šta sam, mister Čeng. Moj zadatak je da rasvetlim otmicu kćeri kralja San Antonia, Lize Žiro. To je sve. Ni više ni manje. Već samom činjenicom da je predstavnik vlade, Šejn nije mogao odmah steći poverenje vođe tajne organizacije Kineza. Da se i ne govori o tome da su svi oni bili uzdržani i nepoverljivi u tuđem svetu u Americi. Zbog toga je nekoliko trenutaka ćutke posmatrao svog sabesednika da bi najzad upitao:

– Šta očekujete od mene mister Šejne?

Podigao je obrve i uzvratio spremno:

– Ništa mister Čeng. Zahvalan sam Vangu što je meni i gospođici Lokard pomogao pri begu iz hotela „Menger“. Da nije bilo njega, možda bih morao nekog da ubijem.

– Šerifa Valtona? – Izraz podozrenja mogao se videti u očima Hu Čenga.

– Verovatno. Valton je Denhamov čovek. Znam da se u San Antoniu igra neka igra koju ni sam Big True Žiro ne može da sagleda. Kralj ovog grada je načinio grubu grešku. Dozvolio je da ga Denham namami na pogrešan trag. Na njegovom mestu ne bih odjahao u Orlov prolaz.

Na licu starog Kineza nije zaigrao ni jedan mišić.

– Big True Žiro je usijana glava koja prvo dejstvuje, a onda razmišlja. Nego, recite mi šta je trebalo da znači ona eksplozija u „Menger“ hotelu?

Šejn je bio ubeđen da stari Kinez zna odgovor i na ovo pitanje. Uprkos tome, ispričao mu je kako je Denhamov revolvereš odvuкао Ivonu u hotel i postavio ubistvenu klopku za njega.

Hu Čeng klimnu glavnom.

– Postali ste veoma značajan čovek, mister Šejne. Šerif Valton i taj revolveraš Mek Kini prečešljavaju ceo grad da bi vas našli.

– Vi znate da Klejton Denham stoji iza otmice Lize Žiro?

Vođa tajne kineske organizacije je oklevao nekoliko trenutaka.

– Mi se još nikada nismo mešali u politiku, mister Šejne – kazao je Kinez. – Naročito ne onda kada se politička borba vodi prljavim sredstvima. Kinez koji se opredeli za neku partiju i pristupi joj, isto je kao da se našao između dva vodenička kamena.

– Ali, vi ste o svemu obavešteni mister Čeng. Uši vaših ljudi su svuda. Kako izgleda, Klejton Denham je običan razbojnik. Da li je to u pitanju neutralnost ili možda samo mirno gledate i slušate šta se zbiva, jer očekujete nešto više ukoliko Denham pobedi na izborima?

Iza žučkastih očiju Kineza sevale su munje. Šejn je već pomislio da je sa svojim pitanjem otišao predaleko, da je preterao. Hu Čeng se, međutim, pribrao i brzo odlučno odmahnuo glavom.

– Obećajte mi da ni jedna reč našeg razgovora neće stići u javnost, mister Šejne.

Čovek iz sedme brigade nije oklevao ni čas.

– Da, dajem vam reč. Želim samo da rasvetlim tu otmicu ništa više. To je sve, tvrdim vam. Ako mi budete dali obaveštenja, niko neće saznati od koga sam ih dobio i ko mi je pomogao. Ponavljam, imate moju reč.

– Govorite li to i u ime žene?

– Da, svakako.

– Dobro. – Hu Čeng je ustao iz naslonjače i počeo da hoda gore-dole po sobi.

I Šejn je ustao, no, kada je shvatio da je viši od vođe organizacije za dve glave, brzo se spustio na pirinčanu asuru. Naslonjača je bila smeštena na jedan podest, pa je Kinez sedeći delovao znatno viši no kada je ustao.

– Denham nije oteo Lizu Žiro – kazao je iznenada.

Nije mogao da veruje sopstvenim ušima pa je piljio u starog Kineza čija su se izborana usta razvukla u osmeh.

– To je tačno, ali ste uprkos svemu izvukli dobre zaključke. Liza Žiro se nalazi u jednoj kući u ulici San Saba. Kuća pripada

Klejtonu Denhamu. – Osmeh kineskog vođe bio je sve širi. – Liza Žiro se dobrovoljno sakrila u Denhamovoj kući, mister Šejne. Big True Žiro je tako loš otac da nije ni čak primetio koliko ga rođena kći mrzi.

– Otkud sve to znate? – upitao je Šejn uzbuđeno.

– Bezmalob u svim bogataškim kućama su Kinezi zaposleni kao posluga. Morate znati mister Šejne da je za nas Kineze od životne važnosti da saznamo sve. Samo na taj način možemo biti pripremljeni ako opet neko pokuša da nam natovari nešto na vrat, kako bi imao žrtvenog jarca.

Ostala su samo dva dana do izbora. Šejn je čuvši ovu priču zamišljeno odmahivao glavom. Ako bi več uoči izbora Denham Lizu Žiro pokazao javno uz tvrdnju da je on otkupio od otmičara, niko više neće moći da spreči njegovu izbornu pobjedu.

No on mora da je planirao i nešto više od pobjede. Bio je siguran da Big True Žiro neće posle poraza na izborima živeti još dugo. Bio je suviše opasan protivnik, čak i kao poražen. Denham sigurno nije bio voljan da svakog trenutka mora računati s time da ga može pogoditi metak nekog pritajenog, plaćenog strelca iz zasede.

– Zna li možda i to kakvu ulogu u celoj toj zaveri ima Felicija Žiro? – upitao je Kineza.

– U San Antoniu je poznato da Big True Žiro ima mnoge ljubavnice. On je stari gost u našim kućama u kojima mlade lepe devojke maze muškarce i ugađaju im. Ne znam da li gospođa Žiro to zna i da li hoće da zna.

Šejn je pri tome mislio na nekoliko sastanaka koje je Felicija Žiro imala sa Klejtonom Denhamom.

Ona je bila prava zrela žena, lepotica koja je sigurno ostavila snažan utisak na kicoša Denhama.

Pogledao je upitno vođu kineske tajne organizacije.

– Šta tražite za svoja obaveštenja?

– Ništa, izuzev vašeg ćutanja – uzvratila Hu Čeng. – Želeo bih da u našem gradu ponovo zavлада mir.

Da biste mogli neometano da vodite svoje legalne i ilegalne poslove, pomislio je Šejn, ali nije rekao ništa.

– Noćas ću osloboditi Lizu Žiro i vratiti je nazad u guvernersku palatu, dom porodice Žiro. Možete li da držite kod sebe za to vreme gospođicu Lokard? Mislim, dok ne očistim svinjac u San Antoniu.

– Vi izgleda potcenjujete Denhama, mister Šejne. Lov na vas je sada u punom zamahu. Čim se budete pojavili na ulici, vi ste mrtav čovek!

Čovek sedme brigade se osmehnu.

– Opasnost je moje zanimanje, mister Čeng. Ali, ako bi doista uspeli da me uhvate i likvidiraju, zamolio bih vas da gospođicu Lokard živu i zdravu odvedete u Nju Orleans.

– To vam obećavam – izjavio je svečano stari Kinez. Želim vam da vas bogovi štite i čuvaju. – pri tom je pružio Šejnu ruku.

Ovaj je prihvati i steže.

Vođa trijade razvuče lice. Najverovatnije je očekivao da će mu vladin čovek poljubiti, a ne zgnječiti šaku.

*

Vang je ispratio Šejna bezmalo do trga na koji je gledala Denhamova kuća, skrovište Lize Žiro. Kinezi su doista poznavali grad i izuzetno vešto se snalazili u njemu. Bilo je mnogo sporednih uličica i prilaza koje je teško bilo otkriti.

Uprkos tome, zastajkivali su i tek posle nekoliko minuta nastavljali put, probijajući se kroz mrak koji je uveliko osvojio.

Denhamovi ljudi su bili svuda. Video je kako na mnogim prsimasvetlucaju zvezde. Verovatno je čuvar zakona Ken Valton proizveo telesnu gardu Klejtona Denhama u pomoćnike šerifa.

Vang je bio spreman da otprati Šejna sve do kuće u ulici San Saba. To se osećalo. No, očigledno je Hu Čeng izdao nalog mladom Kinezu da se povuče. Niko u San Antoniu nije smeo da posumnja da su se Kinezi stavili na stranu vladinog čoveka koji je u ovom trenutku postao živa meta.

Trg je bio prostran i jednom nedeljno služio kao stočna pijaca. Oko trga su bile postavljene klupe, jer će se na dan izbora ovde organizovati fiesta, a održaće se i rodeo.

Ostao je u senci kuća koje su okruživale trg. Većina je bila neosvetljena, jer se radilo o šupama i o štalama. Izgledalo je da Denham i njegova desna ruka šerif Valton nisu još dovde proširili potragu za njim. No, bio je čvrsto uveren da Denham svoju kuću u kojoj se nalazi Liza Žiro drži pod stražom.

Nije hitao. Mirno je razgledao oko sebe pre nego što je napustio jedan zaklon da bi se uvukao u drugi.

Ponoć je bila prevalila, a žega je još uvek trepereći lebdela nad gradom. Ulica San Saba je delovala u mraku pomalo avetinjski, napušteno. Samo su na malom broju kuća bili pričvršćeni fenjeri čija je svetlost odolevala i oluji. Poduhvat u koji se upravo upustio bio je krajnje neizvestan. Dozvolio je da protekne još puna dva sata pre nego što je krenuo u akciju. Gledao je u fasade velikih kuća. Ranije su veliki, bogati stočari odabrali ovaj deo grada za svoje prebivalište. Ali, otkada je vreme velikih pokreta stoke nepovratno prošlo, stočari su prodali većinu kuća.

Šejn se uvuče u uzani prolaz između dve kuće i obuhvati pogledom ulicu San Saba. Vang mu je opisao Denhamovu kuću, pa je bio siguran da je upravo pronašao.

Začuo je klopavanje točkova pa se hitro pilepio uz topli drveni zid kuće. Bila je to dvokolica koju je vukao magarac. Zaklonjen šeširom velikog oboda u dvokolici je sedeo čovek čija je glava pala na grudi. Izgledalo je kao da spava, a magarac zna kojim putem treba da vuče. Kada su se kola našla u njegovoj visini iskoristio je pogodan trenutak da zaklonjen pređe na drugu stranu ulice.

U istom trenutku kada je uspeo da se povuče u zaklon strehe nad jednim tremom, iz kapije Denhamove kuće na svetlost izađe čovek koji je očigledno pritajen stražario. Izašao je verovatno jer je čuo klopavanje točkova. Hteo je da vidi ko to kasno noću vozi

kroz grad. Izašao je na ulicu a njegov oštri povek je trgnuo iz dremeža Meksikanca koji uplašeno podiže ruke uvis.

Stražar ljutito opsova i vrati u futrolu revolver koji je držao u pripravnosti. Dao je znak Meksikancu da nastavi put.

Šejn se priljubi uz zid i tako nastavi da se kreće koristeći senku sve dok nije stigao do jednog uzanog prolaza kroz koji je ušao u dvorište susedne kuće. Morao je da bude krajnje oprezan, jer onaj razbojnik od Denhama očigledno ništa nije prepuštao slučaju. Sa dvokolicom je to najbolje potvrdio. Bilo je dovoljno da čak i ovakva vrsta zaprege sa usnulim Meksikancem prođe ispred kuće, pa da se nađe pred uperenim revolverom radi provere. Oprez je međutim, zahtevao mirno, sporo delovanje, za šta Šejn više nije imao vremena. Morao se još ove noći dokopati dokaza protiv Denhama. Tri razloga su ga gonila na to: obavljanje dobijenog zadatka i bezbednost za Ivonn i sebe!

Denhamov posed je od ovog dvorišta bio ograđen visokom ogradom od jakih dasaka što ga je sprečavalo da baci pogled na susedno imanje. Našao je dva sanduka, stavio jedan na drugi i oprezno se popeo na njih i prešao ogradu. Sada mu je pogled obuhvatio ceo bočni zid kuće i potpuno prazno dvorište. Između štala i šupa koje su se nalazile iza zgrade bio je uređen mali vrt. Pri svetlosti koja je padala iz jedne od soba na spratu, video je uzane cvetne aleje i nekoliko stabala voćaka.

Čekao je bezmalo ceo sat. Tek tada se na stražnjoj strani kuće otvoriše jedna vrata i trag svetlosti obasja dvorište. Tek tada je Šejn mogao iza drveća da primeti mali paviljon orkuglog oblika. Čovek je izašao iz kuće ostavljajući vrata otvorena. U noćnoj tišini se njegov glas mogao jasno razabrati. Na to se iz paviljona pojavila neka senka. Video je kako čovek-senka pruža onom koji ga je pozvao pušku.

Šejn je oklevajući krenuo prema otvorenim vratima kuće, ušao i zatvorio ih.

Mrak mu se sada činio još gušćim. Nije mogao da razazna ni obrise paviljona. Sada mu je bilo jasno da ima više od pola sata vremena da izbegne stražara u paviljonu. Ponovo je izašao u dvorište i zastao da oslušne nije li stražar primetio nešto.

Ležao je potrbuške na zemlji napregnuto osluškujući. Odjednom mu letnji povetarac donese miris duvana. Ugledao je zatim užarenu tačku. Videla se iz pravca paviljona.

Možda je pogrešio što je izašao napolje, možda je trebalo da nastavi svoj noćni pohod u kuću. No, u poslednjem trenutku se predomislio i izašao. Ocenio je da će biti sigurniji ako eliminiše stražara.

Stražar je pušio mirno, uveren da ga niko iz mraka neće napasti.

Čovek iz sedme brigade se kretao nečujno, puzeći kao zmija preko peskovitog dvorišta. Užarena tačka bivala je sve bliža i razgovetnija. Razvukao je lice u osmeh kada je razabrao da stražar pevuši sebi u bradu. Trebalo mu je deset minuta da obiđe paviljon. Stražar je sedeo na klupi a puška bila naslonjena na nju kraj nogu.

Odbacio je opušak. Užarena tačka prolete kroz vazduh pade na tlo i raspršta se na sitne delove. Čovek prekrsti ruke na grudi i poče da zeva.

Šejn nije hteo da propusti priliku. U tri, četiri skoka sličan divljoj zveri bio je kraj stražara. Onako predat zevanju tek je u poslednjem trenutku bio svestan opasnosti koja mu preti. Upravo kada je hteo da se baci u stranu pogodila ga je snažno cev revolvera u slepoočnicu. Istog trena se čuvaru noge formalno izmakoše ispod tela. Šejn ga uhvati u padu i odvuče iza paviljona. Izvukao je iz džepa kožno remenje kojim ga je Vang snabdeo. Zahvalni Kinez mu je pomogao da se što bolje pripremi za predstojeću akciju. Za dva minuta se onesvešćeni čuvar pretvorio i dobro uvezani smotuljak.

Trebalo je ponovo čekati, dugo i strpljivo. Šejn je pažljivo posmatrao kontrafasadu kuće. Na spratu je bio osvetljen jedan prozor. Pretpostavljao je da u njoj borave ostali čuvari. Zastao mu je dah kada je primetio da se tamo gore na spratu u jednoj od neosvetljenih prostorija pomerila zavesa. Ko bi to mogao da bude u te kasne sate i što je još značajnije ko je to mogao imati potrebu da ostane neprimećen. Nije mogao da odagna pretpostavku da bi to mogla biti Liza Žiro. Verovatno mu se od želje da što pre otkrije njeno boravište učinilo da je u magnovenju video obrise nečije glave i pramen duge plave kose.

Istini za volju, Šejn nije znao kako devojka izgleda, ali ako mu se prizor nije samo priviđao to bi morala biti ona, Liza Žiro!

Odlučio je da ne čeka više. Soba kćerke kralja San Antonia nalazila se na prvom spratu ove dvospratnice. Širok balkon drvenih stubova prostirao se celom kontrafasadom. Pogrbljen prišao je zgradi. Nije predstavljalo nikakav napor prebaciti se preko ograde. Nečujno se približavao osvetljenom prozoru. Kada je prišao, zastao mu je dah. To uopšte nije bio prozor, nego balkonska vrata. Nisu bila zatvorena već nekoliko santimetara odškrinuta, tik uz prozor prostorije za koju je mislio da u njoj borave čuvari. Osluškiavao je napregnuto pretpostavljajući da će čuti glasove. Možda devojka nije sama. Nije se čulo ništa.

Gurnuo je vrata i tešku zavesu koja se lako zalelujala. Video je devojkicu. Upravo je sela na ivicu postelje i vezivala dugu spavačicu svilenom trakom.

Liza Žiro doista nije izgledala kao zarobljenica. Osim toga, bila je izuzetno lepa devojka. Duga, plava kosa padala joj je u gustim kovrdžama na ramena. Ispod bezmalo potpuno providne spavačice videle su se čvrste, bujne grudi. Uхватила je ivicu pokrivača i podvukla noge pod njega.

Iako se činjenica da je stigao neometen u sobu Lize Žiro možda činila kao već uspešno okončana akcija, bio je veoma daleko od toga. Do sada je sve bilo stvar dobro smišljenog plana spretnosti i veštine fizičke prirode. Sada međutim, treba na pravi način nastupiti i postupiti sa mladom devojkicom koja ga nije poznavala i koja je u gradu smatrana otetom. Kako je privoleti da dobrovoljno

pođe s njim? Međutim, nije više smeo da okleva. Pomakao je zavesu levom rukom.

*

Liza Žiro nije pokazala ni traga straha kada je Šejn s revolverom u ruci prišao njenoj postelji. U njenim svetloplavim očima ogledali su se radoznalost i možda malo opreza.

U prvom trenutku pomislio je da bi trebalo ispričati joj da ga šalje Denham, jer postoji opasnost da bi je mogli ovde otkriti. No, pre nego što je uspeo da proslovi jednu jedinu reč devojka je kazala:

– Vi ste Šejn, zar ne?

Divio se njenoj hladnokrvnosti. Istovremeno, bio je svestan i činjenica da mora biti krajnje oprezan. Život sa nevoljenim ocem načinio ju je sračunatomi hladnokrvnom beštijom.

– Ako budem vikala vi ste mrtav čovek – kazala je i pri tome se smejala. Prokletstvo!

Šejn joj uzvрати osmehom.

– Ako ne želite veliku čvorugu na toj vašoj lepoj glavi radije se okanite vike.

– Zbog čega niste s mojom ocem odjahali u Fuentes? – pitala je.

Nije joj odgovorio.

– Šta u stvari očekujete od toga što svog sopstvenog oca živog pečete? – bilo je njegovo pitanje.

U jednom, divljem skoku izašla je iz postelje. Njene jedre grudi su poskakivale. Grčevito je stegla prste. Gledala ga je kao zmija zvečarka. Šejnu se činilo da će ga napasti, nasrnuti na njega. No, nalet neobuzdanog gneva je prošao. Samo je svoje male, nežne ruke stegla u pesnice.

– Stari lupež nije nikada brinuo o meni – rekla je kroz stisnute zube. – Ja čak i ne znam ko mi je majka. Mrzim ga. Jedino nisam imala hrabrosti da ga ubijem! Prokletstvo, udariće ga kap kada bude izgubio izbore i saznao da za to može da zahvali svojoj rođenoj kćeri! Ha, ha! Ako pak bude to preživeo umreće kada sazna da ću biti Denhamova žena!

Šejn razvuče lice u podsmeh. Jedna neobična misao mu u magnovenju prolete kroz glavu.

– Zar je Denham mormon? – uputao je.

Liza Žiro je piljila u njega s krajnjim nerazumevanjem.

– Šta vam to znači?

– Pa, znate kako je, Klejton Denham je gospođici Lokard obećao brak, a poslednja dva dana se veoma trudio i oko vaše maćehe!

Devojčino lice obli jako rumenilo. Usnice su počela da joj drhte.

– To, to je laž! – prošaputala je.

Šejn energično odmahnu glavom.

– Mržnja prema vašem ocu vas je zaslepila. Denham ima samo jedan cilj, da smakne vašeg oca i sam stane za pun valov. Da to postigne ne bira sredstva. Svako mu je dobrodošao ako je koristan.

To što će zbog svojih ciljeva obmanuti i razočarati jednu mladu devojkicu za njega nema nikakvog značaja.

Iz Lizinih svetlih očiju sevale su varnice.

– Ako je to tačno ja ću ga ubiti! – uzviknula je.

– Denham je hladnokrvni ubica, uveravam vas. Ne samo što je mene pokušao u više navrata da ukloni uz pomoć ubica iz zasede, naravno plaćenih, nego sam uveren da će naručiti i ubistvo vašeg oca da bi se obezbedio da ne postane žrtva osvete.

– Znači, i sa mojom maćehom? – pitala je devojkica muklo. Izgleda da je tvrdnja da je Klejton Denham ubica uopšte nije kosnula.

– Svojom izjavom je pridobila naklonost mnogih.

Poslednje dve večeri odlazila je u Denhamov izborni štab krijšom, pokrivena koprenom.

Liza je disala teško. Očigledno je bila veoma pogođena. Nije bila u situaciji da bilo šta proverava, jer se verovatno Denham nije usuđivao da navraća ovamo. Pokazao se kao veoma oprezan čovek. Suze gneva navreše Lizi na oči. Podigla je ruke i počela da udara Šejna pesnicama po grudima.

– To će mi on platiti – govorila je jecajući.

Šejn je pustio da se istutnji, a onda je čvrsto uhvatio za ruke.

– Vi još uvek možete Denhamu da pomrsite račune. On je nameravao da vas sutra pokaže pred javnošću i da tvrdi da vas je on otkupio od otmičara!

Potvrdila je, gušeći se u suzama.

– Ja ga mrzim!

Po Šejnovom mišljenju je za svoje mlade godine previše mrzela. Suze su joj, međutim, brzo presušile, a pogled postao bistar i hladan. Bila je prava kći Big True Žiroa.

– Šta nameravate da učinite, Šejne? – upitala je.

– Morate napustiti ovu kuću i pokazati se pred javnošću pre nego što Denham bude u prilici da tvrdi da vas je otkupio od otmičara.

– I šta tada da kažem. Da je Denham inscenirao otmicu i da sam mu ja u tome pomagala svesrdno?

– Nipošto, tada biste stigli pred sud. Treba da tvrdite da ne znate ko su otmičari i da pretpostavljate da su vas oslobodili od straha. Verovatno su se bojali Žiroove osvete.

– Da, to bi moglo da prođe – promrmrljala je. Denham se neće usuditi da me proglasi lažljivicom. Ali, gde su me to skriveni držali otmičari sve ovo vreme?

– To vi ne znate. Otmičari su vam sve vreme držali prevez preko očiju. Spoznali ste gde se nalazite tek kada su vam u ulici Sen Saba skinuli povez i pustili vas. Razbojnici su odmah pobegli, tako da ih niste ni videli.

Liza Žiro iskosi malo svoju lepu glavu.

– Zbog čega činite to za mene?

– Ja radim za vašeg oca, gospođice Žiro, a osim toga, želeo bih da sprečim dalje krvoproliće.

Prihvatila je njegovo objašnjenje i zamolila ga:

– Okrenite se molim vas. Brzo ću se obući. Verujete li da ćemo uspjeti da se neprimijećeni iskrademo iz kuće? Kako ste uopšte prošli pored straže?

Šejn se osmehnu.

– Pohitajte i ne razbijajte svoju lepu glavu mojim problemima. Rekavši to, prišao je balkonskim vratima i pogledao prema paviljonu. Trebalo mu je nekoliko trenutaka da pogledom prodre kroz mrak. Nije primetio ništa sumnjivo.

Liza Žiro se doista obukla veoma brzo.

– Hoćete li uspjeti da se prebacite preko ograde balkona? – pitao je devojkicu.

– Pa, ako mi vi budete pomogli...

Izašao je na balkon s nadom da na smenjivanje vezanog stražara valja još pričekati. Pomogao je devojkici da se prebaci preko ograde balkona. Prvi je skočio dole i dao joj znak da ga sledi. Šejn je prihvatio. Osetio je njene čvrste oblike i odmah mu je bilo jasno da se pripila uz njega namerno. Pretvarao se da nije primetio ništa, odvojio se od nje uhvatio je za ruku i poveo prema drvenoj ogradi koja je delila Denhamov posed od susednog. I tu pri prelasku drvene ograde Liza Žiro se veoma trudila da njen snažni pratilac oseti njene obline. To je mora se priznati, prilično uzburkalo Šejnu krv u žilama. Bilo mu je međutim, jasno da ne smeju gubiti ni časa ako žele da umaknu Denhamovim psima čuvarima.

*

Od ulice San Saba do guvernerove palate bilo je oko 500 jardi. Uprkos tome, kuća u kojoj je stanovao Žiro, činila se Šejnu udaljena kao mesečev srp koji se upravo video na nebu. Svuda su bili Denhamovi i Valtonovi ljudi. Samo su oni bili tu. Kada bi ubili Šejna, a devojkicu nasilno vratili u Denhamovu kuću, to niko živ ne bi primetio.

Šunjali su se preko dvorišta i ponekad upadali u ćorsokak. Šejn je priželjkivao da se Vang nalazi uz njega. On bi ga vodio nepogrešivo, sigurnim putem do guvernerove palate.

Nekako su stigli do drvenog mosta u ulici Doloroza kojim se prelazio potok San Pedro. Već su mogli da vide osvetljenu fasadu guvernerove palate.

Trenutak kada je Šejn trebalo da se povuče u senku i prepusti Lizi Žiro dalju akciju, bio je veoma blizu. Upravo su nameravali da se dogovore o sledećim potezima kada se noćnom ulicom zaorio glasan povik. Čuo se i ubrzan bat nečijih koraka. Pred njima se pojavio čovek sa revolverom u ruci. Na grudima mu je svetlucala zvezda pomoćnika šerifa.

Liza Žiro se naglo odvojila od Šejna i pritrčala čuvaru zakona. Njen zvonki glas orio se kroz noć:

– To sam ja, Liza Žiro! Molim vas odvedite me mom ocu!

Držala se grčevito za košulju čuvara zakona i na taj način stvorila Šejnu zaklon, omogućivši mu da se neopaženo prikrije ispod jedne nastrešnice.

Sa svih strana pritrčavali su ljudi da vide šta se zbiva. Prodor- ni glas Lize Žiro probudio je ljude iz okolnih kuća. Na sve strane počela su da se pale svetla. Pored Šejna se naglo otvoriše vrata i jedan čovek izađe na ulicu gurajući košulju u pantalone. Sve je to radio u trku i tako nije primetio čoveka iz sedme brigade.

Za nekoliko minuta je kći Big True Žiroa bila okružena gomi- lom ljudi. Glasno je objašnjavala da su je njeni otmičari pre neko- liko minuta pustili na slobodu.

– Prokletstvo, Valtone! Šta još čekate, možda će vam uspeti da pohvatate te razbojнике? Naravno taj odlučni čovek nije imao poj- ma o čemu se radi i kakva je igra u pitanju. To, uostalom u ovom velikom gradu bezmalo niko nije znao.

Šejn je tek u tom trenutku primetio šerifa. Izraz lica čuvara zakona pokazivao je krajnju neodlučnost. Kao da nije znao šta u ovom trenutku da preduzme. Najzad je dao ostalim čuvarima za- kona, svojim pomoćnicima znak, pa su zajedno počeli da trče niz ulicu Doloroza. Gomila građana okupljena oko Lize Žiro krenula je da isprati devojkę do kuće u kojoj je živela.

Srećom, niko uopšte nije obraćao pažnju na Šejna. U senci trema mogao je mirno da pretrese u glavi protekle događaje i da naravno bude zadovoljan dosadašnjim ishodom. Liza Žiro, devojk- a o kojoj nije imao lepo mišljenje vraća se kući svom omraženom ocu, jer je to prihvatila kao osvetu neiskrenom proscu i lažljivcu Klajtonu Denhamu. Tu devojkę je izgleda u svemu rukovodila mržnja. Prosto da se čovek naježi.

Denhamu koji je preko plaćenika nekoliko puta nasrnuo na Šejnov život izbijen je iz ruku glavni adut za izbornu pobeđu! Pra- tio je gomilu u pokretu nezapažen i približio se neosvetljenom uglu guvernerove palate. Zastao mu je dah kada je ugledao kako se pred osvetljenim portalom pojavljuju tri čoveka. Prepoznao je Klejtona Denhama, revolveraša. Džoela Mek Kinija i jednog od pomoćnika iz Klejtonovog izbornog štaba.

Kada se gomila približila kući između Lize Žiro i Denhama obrazovao se slobodan prostor.

– Zamislite mister Denhame – povika jedan iz gomile. – Otmi- čarisu pustili gospođicu Žiro na slobodu!

Denham je bio bled kao smrt. Šejn je primetio koliko ga truda staje da sačuva dobar izgled i da ne plane. Mek Kini je spustio ru- ke na drške revolvera. Šejn je čak izvadio svoj „remington“ iz fu- trole, jer je odlučio da dejstvuje odmah ukoliko devojkę zapreti opasnost.

– Ko su bili razbojници koji su vas oteli, gospođice Žiro? – pitao je Denham glasom prigušenim od besa. Osećalo se da mu glas podrhtava.

– Ne znam, sve vreme su mi oči bile vezane – uzvratila je de- vojka. I iz njenog glasa izbijao je uzdržani bes. Međutim, ljudi koji su je okružavali mislili su da se radi o uzbuđenju i olakšanju koje sigurno oseća posle srećno okončanog zarobljeništva. – Htela bih sada svome ocu, kazala je na kraju.

Vrata kuće se otvoriše i Felicija Žiro stupi na trem. Oči su joj se razrogačile, a usta otvorila kada je pred sobom ugledala Lizu Žiro, svoju pastorku.

Devojka je u tom trenutku shvatila da njena maćeha zna sve. Dve žile na slepoočnicama iskočiše devojci od napetosti, ali nije imala snage da izusti ni reč kada je prolazila pored Felicije i zamakla u kuću.

Felicija Žiro je izmenjala sa Denhamom jedva primetan pogled. Onda se okrenula i pošla za Lizom u kuću. Džerom, stari crni sluga zatvori kapiju.

Ljudi ispred kuće počeli su da se razilaze. Klejton Denham i njegov revolveraš su bezmalo trčeći krenuli u pravcu trgovačke ulice. Šejn je pretpostavljao da su obilaznim putem otišli u ulicu San Saba da bi doznali šta se tamo odigralo.

Šejn je već razmišljao o tome gde bi proveo ostatak noći kada iza sebe oseti pokret. Naglo se okrenuo držeći revolver u ruci.

Bio je to Vang. Kinez mu dade znak rukom.

– Gospođa Ivone tebe čeka, Šejne, – kazao je smešeći se.

Bacio je još jednom pogled na ulaz u guvernerovu kuću. Bio je siguran da Lizi Žiro ne preti više nikakva opasnost. Denham se ne bi usudio da joj učini bilo šta. Ostalo mu je samo da se nada da će mlada devojka prećutati istinu da ne bi navukla sebi na vrat krivicu za saučesništvo.

Sledio je Kineza kroz mračne ulice. Denhamovi ljudi su nestali, izgledalo je kao da lova na Šejna nikada nije ni bilo!

Već sama pomisao na Denhama dovodila ga je do besa. Mora se pobrinuti da taj kicoš i njegov revolveraš budu odgovorni za pokušaj ubistva njega i Ivone Lokard.

*

Iako je spavao kratko, Šejn je u zoru već bio na nogama. Ivona se nije probudila kada je ustao i napustio njihovu zajedničku postelju. Njihovo spajanje bilo je znatno drugačije nego onda u Nju Orleansu. Uostalom, i okolnosti su bile različite. Ivona je još bila sva ustreptala od straha, nesigurna, uznemirena a ni Šejn nije bio opušten i neopterećen kao onda. Uprkos tome, ostala je privlačna snaga i neka vrsta pripadništva, jer su sada bili na neki način sudbinski vezani.

Vang je odveo Šejna do guvernerove kuće u kojoj je na Šejnovo iznenađenje još uvek gorelo svetlo. Negde iza kuće čulo se rzanje konja, pa čoveka iz sedme brigade obuze neka neprijatna slutnja.

Lupio je snažno zvekirom o vrata. Džerom ih otvori. Hteo je u stvari da spreči njegov ulazak u kuću, ali je uperena revolverska cev istopila svaki otpor.

Čuli su se glasovi. Dopirali su čak u predvorje. Big True Žiro je urlao kao pomahnitao. Prekidale su ga povremeno Liza i Felicija svojim pištavim glasovima.

Prešao je na drugi kraj prostranog predvorja, i obreo se pred radnom sobom debelog političara. Vrata su bila odškrinuta.

Big True je stajao nasred sobe. Njegovo krupno telo se treslo. Levom rukom je dokopao kćerku za mišicu, a kažiprst desne upe-rio na svoju suprugu Feliciju, čije je lice sada bilo izobličeno.

– Prokletstvo, meni je već dosta svih vaših laži? – urlao je. – Hoću da saznam istinu. Dokopao je novine sa pisaćeg stola i bacio ih u pravcu svoje žene. – Šta si htela da postigneš time što si me ovako podmuklo i besramno napala s leđa?

Šejnu nije promaklo da su se dve žene pogledom sporazumele kako će nastupiti. U svakom slučaju, neće se odati. Obema je bilo jasno da na taj način mogu samo da izgube!

Felicija je prva ugledala Šejna na vratima. Za delić sekunde gledala ga je kao hipnotisana, ne znajući na šta sve ovo može da izađe. Naravno, strahovala je i da im ne pokvari zaveru ćutanja. Suvviše toga je bilo stavljeno na kocku. Ne znajući šta da čini, samo je okrenula glavu u drugom pravcu.

Big True je primetio i skrenuo pogled prema vratima. Pustio je Lizinu ruku, zadenuo palčeve za pojas i stao ispred Šejna u raskorak.

– Već sam vam rekao Šejne da je vaš posao u San Antoniu okončan – promrsio je. – Šta još hoćete?

– Šta je bilo u Fuentesu? – pitao je Šejn.

– Sporazumeo se sa svojim starim kompanjonom Nikolsonom – kazala je Felicija kroz zube.

Naglim pokretom za koji Šejn nikada nije mogao da pomisli da bi ga ovaj debeli čovek mogao napraviti, Big True se okrenuo i svojom snažnom, velikom šakom lupio Feliciju po licu. Zateturala se unazad i verovatno bi pala od tako snažnog udarca da nije na-letela na pisači sto i tu se zaustavila.

– Umukni ženo! – grmeo je kralj San Antonia.

Šejnu kroz glavu prođe neobična misao. Ono što je Felicija re-kla i zbog čega je dobila žestok šamar odalo je mnogo toga.

Uprkos naravi kakvu je imao, Big True Žiro nije bio usijana glava, čovek koji dejstvuje bez razmišljanja. To je čoveku iz sedme brigade bilo u ovom trenutku potpuno jasno. Čak je verovatno da je mnogo pre Šejna prozreo Denhamovu igru, a odjahao je do Rio Grande u Fuentes iz samo njemu znanih razloga.

Shvativši to, naglo se okrenuo i pošao u pravcu izlaza, grabeći kroz prostrano predvorje.

– Upozoravam vas, Šejne! – vikao je za njim debeli političar – ovo je sada samo moja igra! Napustite San Antonio pre nego što zauvek morate ostati u ovom gradu, istina nekoliko stopa ispod zemlje!

Nije se okretao prema Žirou. Znao je da reči koje su sada pale nisu prazna pretnja. Stajao je sam protiv kralja grada koji će si-gurno pobediti na izborima! Istina, bio je još jedan čovek u gradu koji bi mu mogao pomoći. Ne dobrovoljno, no, on će ga prinuditi na to!

Lice šerifa Kena Valtona bilo je zgrčeno. Verovatno se još nije pomirio s tim da sada u društvu sa Šejnom grabi prema biračkom štabu Klejtona Denhama, umesto da na leđima konja grabi što je moguće dalje od San Antonia. U stvari bio je već pokupio i zapakovao svoje stvari, kada je u šerifsku kancelariju banuo Šejn. U nekoliko reči objasnio je čuvaru zakona da će uskoro u celom Teksasu pa i u okolnim državama posetiti poternice za njim ukoliko sada uhvati maglu.

Valton je imao ludački strah od Big True Žiroa i njegove osвете. Najzad, šurovao je sa Denhamom, političkim protivnikom kralja San Antonia. Tek kada mu je čovek iz sedme brigade obećao da će posle izbora ostati neuznemiravan i spokojan, pristao je da ide u Denhamov izborni štab.

Kuću u ulici Vilita opkolili su čuvari zakona. Znali su o čemu se radi. Šejn im je ispričao da podozreva da će doći vođa razbojnika Don Nikolson da bi ostavio Denhamu opomenu. Verovatno je već stigao.

Između kuća u ulici Vilita još uvek se mrak nije razišao. Njegove senke ukazivale su da je veoma rano. Prvi zraci sunca tek su se spustili na krovove.

Šejn daje znak šerifu Valtonu. Ovaj zađe iza zadnjeg dela kuće uz koji je bilo naslonjeno nekoliko drvenih sanduka.

Iskoristio ih je kao zaklon. Trenutak kasnije čuo je šerifovu tihu psovku. Potrčao je i preleteo pogledom po dvorištu, ali nije primetio ništa sumnjivo, nikakav pokret. Kada je prišao sasvim blizu čuvara zakona, otkrio je šta je ovom izmamilo psovku. Iza sanduka je ležao Meksikanac. Bio je mrtav. Njegove prazne oči bile su usmerene mimo Šejna u ništa. Velika tamna još vlažna mrlja na levoj strani grudi pokazivala je da je nesrećnik bio ubodom noža pogođen u srce.

Razmišljao je grozničavo.

– Poznajete li ovog čoveka? – upitao je šerifa šapatom.

Valton odmahnu glavom. Uostalom, Šejn je to i očekivao.

Meksikanac nije bio odavde. Verovatno ga je ovamo s druge strane Rio Grande doveo Don Nikolson.

– Vođa bandita, Nikolson mora da je već u kući! – procedio je kroz zube. Ovaj čovek ovde mora da je trebalo da mu pokriva leđa i brani odstupnicu.

*

Denham je sigurno naslutio da je Big True Žiro doveo u grad Nikolsona. Kicoš, lukav kakav je bio, postavio je vođu bande zamku u koju je ovaj glavačke upao.

Ken Valton je progutao pljuvačku i gotovo se zagrcnuo. Izgledalo je kao da žali zbog odluke da pođe sa Šejnom.

Čovek iz sedme brigade se došunjao do sporednih vrata. Tek kada je dao šerifu znak rukom ovaj mu se pridružio.

Vrata nisu bila zaključana. Šejn im je prišao i odškrinuo ih da

bi mogao da proviri u unutrašnjost kuće. Pre nego što je učinio prvi korak da uđe, izvukao je revolver iz futrole. Šta se zbivalo unutra i ko je sve tamo za sada nije se moglo otkriti. Hodnik pred njima ležao je u mraku. Ispod jednih vrata u dnu video se trag svetlosti. Situacija je iziskivala krajnji oprez. Sačekao je da mu se šerif približi i da zatvori vrata koja su vodila u dvorište. Sada se nije mogao videti ni prst pred okom. Pipajući rukom duž zida približavao se osvetljenom tragu ispod vrata.

Začuo se nečiji grubi glas.

– To ste smislili, Kvindaro. Izgleda da vam se učinilo veoma jednostavnim – govorio je neko.

Šejn koji je već opipavao vrata da bi našao kvaku zastade u pola pokreta. Znači, revolveraš Big True Žiroa došao je ovamo sa Donom Nikolsonom da bi kicoša Denhama poslao u pakao! Mrtvi Denham ne bi više predstavljao za kralja San Antonia nikakvu opasnost, ne bi mu mogao ugroziti pobedu na izborima.

– Ako pritisneš obarač Mek Kini, tvoj gazda je mrtav čovek, – upozoravao je Nik Kvindaro.

Denham se nasmeja.

– Preračunali ste se Nikolsone – kazao je. – Bolje da ste ostali u Fuentesu. Ovako, kada budem pokazao vaš leš, biću proglašen herojem, a moji sugrađani će mi slati pismene zahvalnice što sam ih oslobodio razbojnika.

Neko vreme je vladala tišina. Šejn lagano pritisnu kvaku i malo odškrinu vrata.

– Ne moraš da piljiš u vrata Nikolsone – čuo se grleni glas koji mora da je pripadao Mek Kiniju. Meksikanac leži napolju iza sanduka. Praviće ti društvo na mesnom groblju!

Šejn proturi glavu napred za nekoliko santimetara i vide Mek Kinija koji mu je bio delimično okrenut leđima. Držao je u rukama sačmaricu sa skraćenim cevima.

Nije mogao, bez obzira na opasnost u kojoj se nalazio da ne pomisli na nesrećnog kelnera na spratu u hotelu „Menger“. Čoveka kojeg je ubilo olovo iz istog ovog oružja. Olovo koje je bilo namenjeno njemu, Šejnu!

– Zašto se ne bismo sporazumeli Denhame. To mora da je bio glas Dona Nikolsona, Španski akcenat bio je prepoznatljiv. Znao je da je vođa bande pravi Meksikanac, a američko ime dobio je od svog očuha, Amerikanca.

– Šta to možeš da mi ponudiš, Nikolsone? – pitao je Denham. Po njegovom glasu se nije moglo osetiti da mu je život ugrožen, da se nalazi u smrtnoj opasnosti.

– Odjahaću nazad u Fuentes i držati se daleko od vaše borbe – uzvratio je vođa razbojnika žustro. – Kada budete pobedili na izborima ubuduće ću sklapati sa vama poslove, umesto sa Big True Žiroom.

Denham se ponovo nasmeja.

– Mogu da dobijem izbore samo ukoliko biračima pokažem mrtvog Dona Nikolsona.

Još dok je kicoš govorio, Šejnu je bilo jasno da je znak za bor-

bu do istrebljenja dat. Podigao je nogu i zakorači u prostoriju u deliću sekunde, kada je zagrmela Mek Kinijeva sačmarica i istovremeno s drugog kraja sobe revolver. Šejn je hitao u Denhamovu kancelariju. Video je da je olovom iz sačmarice Kvintaro bio žestoko pogođen i odbačen daleko, prilepljen uz zid! Jedan Meksikanac je klečao pritiskujući obe ruke na grudi. Na leđima mu je na srebrnoj traci visio sombrero.

Šejn se dva puta okrenuo na podu da bi izbegao pogodak s bilo koje strane. Iznenađeno je gledao Denhama. Taj kicoš je vraški dobro rukovao revolverom. Uostalom, time su se samo potvrdile Šejnove sumnje još od prvog napada iz zasede. Plamen suknu iz revólvera i na Meksikančevom čelu se pojavi rupa. Nesrećnik se samo prevalio na pod.

– Oprez, Šejne – uzviknuo je šerif s vrata.

Ležeći na podu uspeo je da puca. Četiri puta za redom je pritisnuo obarač svog „remingtona“, Mek Kini se trže. Odbacio je sačmaricu i izvukao revolver iz futrole. No, pre nego što je pritisnuo obarač đavo je došao po svoje. Tresnuo je svom snagom o pisaći sto.

Čovek iz sedme brigade se uspravi i povika:

– Stoj, Denhame!

Kicoš nije obraćao pažnju na to upozorenje. Sa rukama kojima je zaklanjao lice hitao je iza pisaćeg stola prema prozoru. Staklo je s praskom puklo i rasulo se po podu. Povlačeći tamne zastore za sobom Denham je šmugnuo napolje.

Šejn protrča pored Mek Kinija koji je ležao na podu ispruženih ruku i pored pisaćeg stola. Kada je stigao do prozora zazviždao je metak i zario se u drvo nedaleko od njegovog lica. Mogao je još da vidi kako Denham prilazi kapiji i trči prema ulici Vilita.

Za to vreme šerif Valton je stajao kao stub.

– Pobrinite se za mrtve – doviknu mu Šejn grabeći prema izlazu iz Denhamovog izbornog štaba. Napolju na ulici odjekivali su pucnji. Čulo se urlanje nekog čoveka. Skočio je na trem da bi se zaklonio, a onda ugledao u prašini čoveka koji leži. Dva koraka dalje jedan konj se njišteći propinjao. Denham dogradi uzde i pritisnu cev revólvera životinji na bedro.

Sa svih strana su stizali čuvari zakona.

– Ne pucajte! – vikao je Šejn bojeći se da u gužvi neko nedužan ne strada.

Konj se još jednom snažno prope i povuče Denhama.

Peševi kaputa vijorili su mu se na vetru. Visio je životinji uz bok i divljim povicima je gonio napred. U panici, jahao je prema guvernerskoj palati. Čovek se teturajući podiže iz prašine. Levom rukom je pritiskivao desno rame, a između prstiju mu je šikljala krv. Mora da ga je Denham metkom izbacio iz sedla da bi se dokopao konja.

Dendi mora da je znao da je njegov vešto i brižljivo kovan i pripreman plan izjalovljen. I on, zajedno sa planom, bio je zreo za rešetke! Međutim, koliko ga je Šejn poznavao, pokušaće da se osveti pre nego što zauvek napusti San Antonio.

Iz ulice Južni Alamo nailazila je jedna kočija. Šejn joj pritrčea i doviknu vozaču da daje 20 dolara da što pre stignu do guvernerove palate.

Kočijaš istog trena zavitla bičem. Konji odmah povukoše, a Šejn se grčevito uhvati za vrata kočije. Kada je kočija naglo skrenula u bočnu ulicu Šejnu je bila potrebna sva snaga koju ima da ne izgubi ravnotežu i ne pusti vrata. Pred kočijom koja je sumanuto grabila, ranoranioci zatečeni na ulici, hitro potražiše zaklon. Kada su bili u ravni Žiroove kuće Šejn u punom trku skoči na ulicu. Prevrnuo se nekoliko puta, a onda potrčao prema glavnom ulazu. Denham mora da je već ušao, jer su vrata bila otvorena. U trku je napunio revolver i bez oklevanja uleteo u veliko predvorje.

Džerom je ležao na podu. Nije se moglo razabrati da li je ranjen. Do sada se iz kuće nije čuo pucanj, pa je to zbunilo Šejna.

Felicija Žiro se pojavila na vrhu zavojitih stepenica u tankoj spavaćici i još tanjem jutarnjem ogrtaču. Njeni krici su se prolamali kućom. Šejna to nije zaustavilo. Video je da su vrata kancelarije Big True Žiroa otvorena. Pre nego što je stigao do njih, zagrmio je prasak. Šejn glasno pozva Denhama. Kicoš se naglo okrete držeći „kolt“ čija se cev dimila. Iz cevi suknu plamen i metak prozvižda kraj Šejnove glave. Zario se u dovratak. Pucanj iz Denhamovog revólvera kao da se stopio sa praskom „remingtona“.

Oči Klejtona Denhama se neprirodno razrogačiše. Zateturao se, pao kraj pisaćeg stola i ostao da leži nepomično.

Iza Šejnovih leđa pojavila se Felicija Žiro. Nije obraćao pažnju na nju nego je čučnuo kraj Denhama. Metak ga je pogodio u levu stranu grudi i verovatno prošao kroz srce. Bilo je jasno da više nikada neće moći da nahuška nekog ubicu da deluje za njegov račun.

Uspravio se i pogledao kralja San Antonia. I ovaj je gledao njega. Krupni čovek je disao teško u naslonjači iza pisaćeg stola. Na njegovoj beloj košulji na desnoj strani grudi širila se crvena mrlja. Hvatao je vazduh kao riba na suvom. Izgledalo je kao da hoće nešto da kaže Šejnu. Međutim, ovaj se samo okrenuo bez reči i pošao. Na vratima su stajale Liza i Felicija Žiro. Gledale su ga bleđih, izbezumljenih lica. Prošao je mimo njih bez reči. Obradovalo ga je što se Džerom podigao u sedeći stav i oprezno opipavao glavu. Trenutak kasnije bio je na svežem vazduhu i udahnuo ga punim plućima. Kočijaš je stajao pred kapijom i čekao obećanu nagradu. Šejn mu priđe, stavi 25 dolar a u ruku i reče:

– Odvezite me u hotel „Menger“.

Nije nameravao da u ovom gradu ostane više od jednog sata. Toliko mu je zapravo bilo potrebno da se spremi za put. Ovaj grad mu je bio odvratan. Za nekoliko dana otkrio je mnogo prljavih igara u koje su bili umešani političari, plaćeni revólverasi, vođa bande pa i jedna veoma mlada devojka. Šteta! Nekada ranije je rado navraćao u San Antonio, istina dok grad još nije imao nekrunisanog kralja kakav je bio Big True Žiro. Odvešće Ivonu Lokard nazad u Nju Orleans. Možda će se stvari izmeniti i on će moći da pro-

vede s njom jednu nezaboravnu sedmicu, sve dok sedma brigada ne bude opet našla neki vraški opasan posao za njega.

*

Sedma brigada nije baš bila preterano velikodušna, ostavila je Šejnu samo četiri dana odmora. Onda se čovek u tamnom odelu pojavio u njihovom prebivalištu, koje su on i Ivona iznajmili u staroj francuskoj četvrti grada. Osim smeđeg koverta u kojem su se nalazila uputstva za novi zadatak, glasnik je doneo i jedan primerak mesnih novina iz Sen Antonia. Stavio je smešeci se novine na sto i onda se povukao.

Na prvoj strani nalazila se velika fotografija na kojoj je bio Big True Žiro u pobedničkoj pozi. Kraj njega su stajale Felicija, njegova žena, i Liza, njegova kći, obe sa širokim osmehom na licu. Naslov krupnim slovima glasio je:

„Big True Žiro je ogromnom većinom ponovo izabran.“

Šejn tiho opsova i baci novine na pod.

– Šta ima novog u San Antoniju? – upitala je Ivona izlazeći iz bočne prostorije u Evinom kostimu, pošto je glasnik otišao.

– Ništa – uzvрати Šejn i pruži ruke prema Ivoni. – Hajde da uživamo u nekoliko narednih sati, draga.

Ivona je shvatila. U očima joj se pojavila tuga. No, dok je ležala u zagrljaju njegovih snažnih mišica, zaboravila je sve, i jedino još uživala u njegovoj ljubavi.

KRAJ

HOGAR STRAŠNI

by
DICK BROWNE

ČEKAJ, ČEKAJ, EDI! / PUSTI DA JOJ JA OB-
JASNIM KAKO JE BILO!

© King Features Syndicate, Inc., 1978

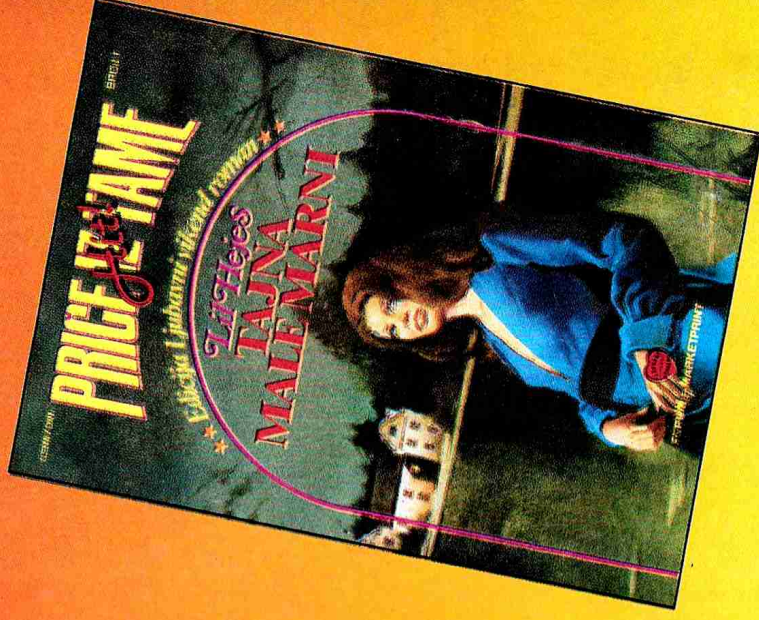
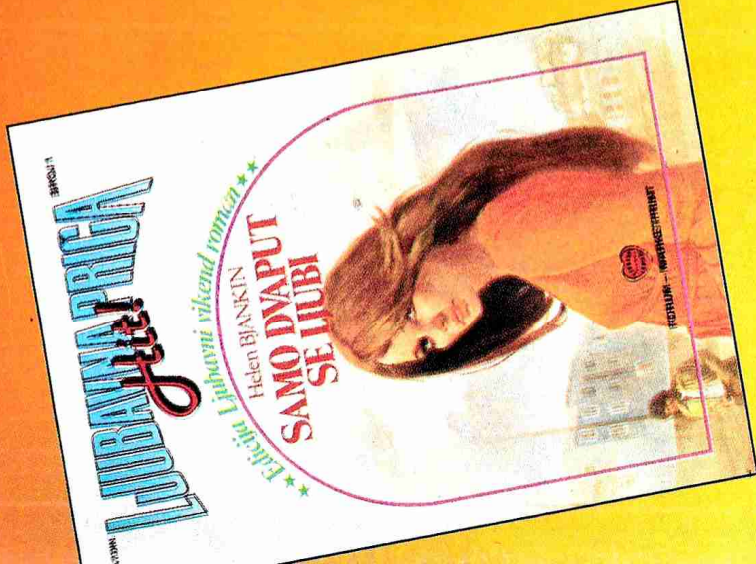
TI SVE UNATRAŠKE PRIČAŠ!

EJIN
ANITSI!

SVAKOG MESECA NA SVIM KIOSCIMA

DVE NOVE EDICIJE

HIT ROMANI LJUBAVNOG ŽANRA